

Tidligere fransk premierminister Raffarin vil lede fransk delegation til Bælt & Vej Forum i Beijing, »et fredeligt projekt for global udvikling«

9. maj, 2017 (Nouvelle Solidarité) – I et interview til Xinhua den 5. maj udtaler tidligere franske premierminister Jean-Pierre Raffarin, der nu er formand for Senatskomiteen for Udenrigsanliggender, at han vil anføre den franske delegation til Bælt & Vej Forum i Beijing de 14.-15. maj. Raffarin, der er meget positiv over for Kina, blev valgt til at deltage i det højt profilerede Forum, fordi indsættelsen af Frankrigs nye præsident, Emmanuel Macron, finder sted samme weekend.

Til de kinesiske medier fremlægger Raffarin Bælt & Vej-initiativet som »et fredeligt projekt for global udvikling«.

»Jeg forventer, at, med dette store topmøde«, hvor 28 stats- og regeringschefer og flere end 100 nationer og internationale organisationer er repræsenteret, »vil hele verden lære om dette projekt, som involverer ikke alene Centralasien, men også Vest- og Østasien, såvel som Europa og endda Afrika. Jeg så meget gerne en global mobilisering.«

»Verden er meget farlig, og jeg er meget bekymret over USA's uforudsigelighed i betragtning af det, der foregår i Syrien og Irak ... I denne farlige verden har Kina projekter og strategier, det søger multilateralisme, forsvarer FN og UNESCO og bidrager derved til fred i en farlig verden.

I dag befinder vi os i en international situation, hvor vore amerikanske allierede er særligt uforudsigelige. Det er vanskeligt at have et venskab midt i uforudsigelighed«, beklagede han. »Vi har således visionen om en verden, der er i færd med at rejse en ny ramme og en ny organisation; Bælt & Vej-initiativet er rammen for en ny verden, en verden, som er en storalliance mellem Europa og Asien med en storslået åbning over for Afrika, og der vil blive en ny, geopolitisk fordeling«, sagde han.

Med dette initiativ bidrager Kina til det meste af verdens forbundethed – konnektivitet – og til at »skabe links, relationer og udvikling«. Man kan kun bekæmpe krig gennem udvikling, gennem at deltage i udviklingen af verden, sagde han, og fortsatte: »Frankrig og Kina har den samme fredelige vision af verden; vi er lande, der ønsker fred i verden for at få udvikling.«

Raffarin sagde, at den store udfordring for internationalt win-win-samarbejde er kampen mod protektionisme og overdreven nationalisme. I stedet for at lukke grænser, må vi gennemføre et win-win-samarbejde og fremme fred gennem udvikling i verden. Raffarin bemærkede den manglende viden om Bælt & Vej-initiativet i Vesten og opfordrede til, at man forfulgte »promoveringen af, kommunikation om og forklaringen på emnet, og udbreder viden om, at dette storslåede initiativ involverer hele Europas fremtid«.

Med hensyn til de fransk-kinesiske relationer sagde Raffarin, at de to folkeslag stod hinanden nær, og at landene var forbundet gennem et holdbart venskab.

»Siden general de Gaulle har vi altid sikret, at den fransk-kinesiske relation fortsat bestod uanset politiske partier, og det igangværende præsidentvalg ville ikke spille nogen rolle mht. en forværring af disse relationer. Vi ønsker gode relationer, og der er konsensus om dette spørgsmål«, konkluderede han.

Foto: Jean-Pierre Raffarin, fransk politiker og premierminister 2002-05.

BÆLT & VEJ-INITIATIVET: VORT ÅRHUNDREDES AFGØRENDE PROJEKT

EIR-video, 9. maj, 2017:

Helga Zepp-LaRouche: 'Hvis vi kan overbevise præsident Trump om at tage imod tilbuddet om at gå sammen med Kina og de andre nationer omkring den Nye Silkevej, så kan han blive en af de største præsidenter i USA's historie.' Dette initiativ, Bælt & Vej-initiativet, blev officielt lanceret af Kina i 2013. Det er en politik for gensidigt fordelagtig infrastrukturkonnektivitet, for fælles udviklingsprogrammer. Foreløbig omfatter programmerne og de igangværende arbejder flere end 60 nationer og berører flere end 4 milliard mennesker – flertallet af menneskeheden – og med planer om infrastrukturinvesteringer til \$20 billion. Dette er et enormt projekt. Disse programmer har potentialet til at fjerne fattigdom på planeten inden for én generation; fuldstændigt og totalt at fjerne lokal fattigdom overalt.

Jason Ross:

»Det ville være den største fejltagelse nogensinde, hvis USA ikke benyttede sig af Bælt & Vej Forum, der finder sted i Beijing, Kina, om en uge (14.-15. maj) – den største fejltagelse nogensinde. Denne begivenhed vil samle repræsentanter fra over 100 nationer, inkl. den direkte deltagelse af næsten 30 statsoverhoveder, og man vil diskutere

vor generations største projekt: Bælt & Vej-initiativet.

Foreløbig er der ingen meddelelse om, eller noget, der peger på, at præsident Trump eller andre repræsentanter for USA vil deltage, men:

(Helga Zepp-LaRouche)

'Hvis vi kan overbevise præsident Trump om at tage imod tilbuddet om at gå sammen med Kina og de andre nationer omkring den Nye Silkevej, så kan han blive en af de største præsidenter i USA's historie.'

Dette initiativ, Bælt & Vej-initiativet, blev officielt lanceret af Kina i 2013. Det er en politik for gensidigt fordelagtig infrastruktur-konnektivitet, for fælles udviklingsprogrammer. Foreløbig omfatter programmerne og de igangværende arbejder flere end 60 nationer og berører flere end 4 milliard mennesker – flertallet af menneskeheden – og med planer om infrastrukturinvesteringer til \$20 billion. Det udgør 2 til 3 gange den investering, det ville kræve totalt at genoplive den amerikanske infrastruktur. Det udgør 20 gange de \$1 billion, som Trump foreløbig har krævet. Dette er et enormt projekt. Disse programmer har potentialet til at fjerne fattigdom på planeten inden for én generation; fuldstændigt og totalt at fjerne lokal fattigdom overalt. I løbet af de seneste par årtier har Kina allerede undergået en fænomenal udvikling,

(udenrigsminister Rex Tillerson)

'Kina begyndte virkelig at føle sig entusiastisk på det tidspunkt, og med rette, de har opnået meget; de har flyttet 500 millioner kinesere væk fra fattigdom og ind i middelklassestatus.'

(præsident Trump)

'Og jeg havde et langt møde med Kinas præsident i Florida, og

vi havde lange, lange diskussioner, i mange, mange timer. Han er en god mand.'

Kina springer fremad med sin egen udvikling og arbejder sammen med sine naboer gennem kinesiske investeringer, gennem staten, gennem foretagender, og gennem ny finansiering gennem institutioner som Asiatisk Infrastruktur-Investeringsbank (AIIB), Den Nye Udviklingsbank (BRICS-banken) og Silkevejsfonden, som alle er mekanismer, der er skabt efter 2013; og store projekter i enorm skala er nu mulige.

(Richard Trifan)

'Dette er et historisk projekt, som I alle ved; det er sandsynligvis den største, globale præstation, der er analog med vores ekspansion ud i rummet og til Månen og andre planeter. Det er sandsynligvis det mest omfattende initiativ, som mange nationer vil samarbejde omkring.'

Lad os foretage en rundtur. Med udgangspunkt i Asien er der seks udviklingskorridorer, som Kina har foreslået, for veje, jernbaner, vandveje, elektricitet, kommunikation, sammen med blød kommunikation, såsom uddannelse, fælles toldsatser og kulturelle udvekslinger. Disse korridorer er i øjeblikket under opførelse i varierende grader. Lad os f. eks. se på den Økonomiske Kina-Pakistan-korridor: den er i øjeblikket under massiv opbygning; den vil bringe 10 gigawatt elektricitet til Pakistan – det rækker til millioner af mennesker, 10 millioner eller mere – en ny havn i Gwadar (ud til Oman Golfen), med hundrede tusinder af jobs undervejs, blot for dette ene byggeprojekt, og generelt mere udenlandsk investering i Pakistan, end denne nation samlet set har fået i de sidste par årtier.

Lad os se på havet: Det 21. Århundredes Maritime Silkevej, som bl.a. omfatter at udgrave en kanal gennem Kra-landtangen i Thailand. Dette er et enormt og nødvendigt projekt for at aflaste det overtrafikerede Malaccastræde, og for at bringe

økonomiske muligheder til Thailand og Sydøstasien generelt. Denne idé, der har været foreslået i årtier, har nu en reel mulighed for at blive bygget inden for det nuværende årti.

Den Eurasiske Landbro, der når til Europa, transporterer stadigt voksende mængder af jernbanegods, med togafgange for godstog mod vest, der dagligt ankommer i Europa og vender tilbage til Kina med europæiske varer.

Hvis vi ser på Afrika, så har vi for nylig set åbningen af Addis Abeba-Djibouti jernbanen som blot et enkelt eksempel på den meget påtrængende nødvendige udvikling, som nu er mulig; som nu finder sted i Afrika, hvor investering i infrastruktur og industri og landbrug nu når nye højder, det meste af det fra Kina.

Hvis vi bevæger os mod øst, krydser vi Beringstrædet og bevæger os fra Asien og ind i Nordamerika, fra Rusland til Alaska. En rute over land, der muliggøres af denne Beringstrædeforbindelse, vil være hurtigere end transport med skib, og gør det muligt at udvikle området langs ruten. Det Arktiske Område har enorme resurser, der i øjeblikket er næsten fuldstændigt utilgængelige. Byggeriet af den nødvendige infrastruktur og selveste Beringstrædeforbindelsen vil være en storstilet infrastrukturpræstation. Dernæst vil et genopbygget, amerikansk infrastrukturfundament, et netværk af jernbaner, veje, en platform med ny, højdensitetskraftværker, kernekraft; havne, sluser, dæmninger; skoler og andre offentlige bygninger og offentlige værker, gøre det muligt for USA at opnå et nyt produktivitetsniveau, og have mere at bidrage med til verdenssamfundet og få fordel af verdenssamfundet.

Hvis vi nu bevæger os sydpå, så er der p.t. ingen transportmuligheder over land fra Nord- til Sydamerika. Man kan ikke køre til Sydamerika – det er ikke muligt. Der er en afbrydelse, kendt som Darien Gap. Når vi endelig får bygget denne forbindelse på blot nogle få dusin mil, vil vi endelig

forbinde de amerikanske kontinenter som helhed. I Mellemamerika er ny finansiering, også fra Kina, ligeledes i færd med at muliggøre en sekundær Panamakanal, kunne man sige, med igangværende byggeri og forberedelse i Nicaragua.

I Sydamerika er en bi-oceanisk korridor, der strækker sig fra Peru til Brasilien, fra Stillehavet til Atlanterhavet via Bolivia, på planlægningsstadiet.

Så stor en del af verden arbejder i øjeblikket sammen, med fælles udvikling og en fælles fremtid med fremgang, værdighed og videnskabelige præstationer som mål. Vil USA tilslutte sig? Vi er blevet inviteret med åbne arme:

(Meifang Zhang)

'Sidst, men ikke mindst, vil jeg gerne citere Xi for at sige, at Kina byder USA velkommen til at deltage i samarbejdet inden for rammerne af Bælt & Vej-initiativet ... Begge lande bør virkelig gribe disse muligheder.'

Lad os tage imod denne invitation. Om et hundrede år vil USA i tilbageblik være så lykkelig for, at vi gjorde det.«

I dag er Sejrsdag

Leder fra LaRouche PAC, 9. maj, 2017 – Den russiske præsident Vladimir Putin talte ikke alene for det russiske folk, men for hele menneskeheden, da han holdt en tale efter en militærparade i Moskva for at fejre, at det er 72 år siden, man vandt sejren i den Store Patriotiske Krig 1941-45, som i Rusland er navnet på Anden Verdenskrig.

»Denne sejrstriumf over denne forfærdelige, totalitære magt vil for altid fremstå i menneskehedens historie som livets og

fornuftens overlegne sejr over død og barbariskhed«, fremførte Putin. Han fastslog, at den »uhyrlige tragedie« med millioner af dødsfald skete på grund af »den kriminelle ideologi med raceoverlegenhed, og som følge af fraværet af enhed blandt verdens ledende nationer«.

Idet han overførte disse lektioner til nutiden, fremsatte Putin krav om, at alle nationer levede op til »vort ansvar over for de kommende generationer« gennem internationalt samarbejde, for at skabe »stabilitet og fred på planeten«.

Dette er i realiteten det overordnede, politiske spørgsmål, som også vil blive adresseret på Bælt & Vej-initiativets Internationale Forum, der skal begynde blot fem dage fra i dag. BVI-topmødet er hastigt i færd med at samle styrke og feje hele menneskeheden ind under sin mission:

* Frankrigs delegation anføres af tidligere premierminister Jean-Pierre Raffarin, der roste BVI som »et fredeligt projekt for global udvikling« og sagde, at »Bælt & Vej-initiativet er rammen for en ny verden«.

* Folk fra erhvervslivet og det politiske liv i Peru kræver nu, at præsident Kuczynski deltager i topmødet, som de kaldte årets vigtigste, diplomatiske begivenhed for gennemførelse af planerne for en Peru-Brasilien bi-oceanisk korridor.

* Nordkorea sender en delegation på højt niveau til BVI-topmødet, meddelte det Kinesiske Udenrigsministerium i dag.

* Og Chiles ambassadør til Beijing, Jorge Heine, anerkendte, at »det har et langt bredere perspektiv at samle et betydeligt antal statsoverhoveder fra mange lande, for at undersøge, hvad der foregår, ud over Bælt & Vejs specifikke projekter«.

Det, ambassadør Heine her beskrev med sine egne ord, er det, som Helga Zepp-LaRouche refererer til som »den Nye Silkevej bliver til Verdenslandbroen« – præcis, som de specificeres i *EIR's* Specialrapport af samme navn fra 2015. Langt mere end

kun en række infrastrukturprojekter er det, der er under opsejling, et totalt paradigmeskifte, som er det eneste, der kan redde menneskeheden.

Det britiske Imperium forsøger at miskreditere Bælt & Vej-initiativet ved at kalde det en alliance mellem diktatorer og autokrater, og med truende forudsigelser om, at BVI aldrig vil komme til at bære frugt, fordi det blot vil føre til konflikter og kaos blandt de involverede nationer. Det er lige præcis del-og-hersk nonsens, mindede fr. Zepp-LaRouche om under en medarbejderdiskussion i dag, og det er, hvad Sir Leon Brittan udtrykte helt tilbage i 1996; han var på daværende tidspunkt EU-kommissær for Handel- og Udenrigsanliggender og blev udsendt til en betydningsfuld, international Ny Silkevejskonference i Beijing for at forsøge at modarbejde Zepp-LaRouches fremlæggelse af politikken med Verdenslandbroen.

Problemet er, at de fleste regeringer er amatører – de ved ikke, hvad menneskeheden er, understregede Lyndon LaRouche i går. Vi må skabe en praksis, som udvikler befolkningens evne til at optage egenskaber som igangsætter for de handlinger, der kan bringe menneskeheden som art op til standarden for samfundet som helhed. Det er vores opgave at skabe sådanne instrumenter for forenet handling, der løser menneskehedens problemer, sagde LaRouche; og denne enhed og evne kommer af, at borgerne udvikler de nødvendige intellektuelle, skabende evner. Det er grundlaget for handling i dag, for at redde menneskehedens fremtid i morgen.

Helga Zepp-LaRouche understregede i dag, at udelukkende kun en sådan fremgangsmåde vil fungere for at besejre Det britiske Imperiums organiserede splittelse og pessimisme. Vi må i befolkningen vække det højere princip om hele menneskeslægtens selvudvikling. Få amerikanere til at tænke på denne måde omkring det USA, som de ønsker for deres børn og børnebørn om 50 år, og USA kunne atter blive elsket af hele menneskeheden.

Vise ord for Sejrsdag – og for det, der nu må ske.

Foto: En ældre kvinde, tydeligvis højt dekoreret, deltager i Sejrsdagsparade i Rusland. Billedet viser 3 generationer, med den ældre kvinde, der ser hen til et ungt barn.

Lavrov og Tillerson skal mødes i Washington 10. maj

8. maj, 2017 – USA's og Ruslands udenrigsministre, hhv. Rex Tillerson og Sergei Lavrov, vil afholde et møde i Washington, onsdag, den 10. maj kl. 10, hvor Ukraine, Syrien og de amerikansk-russiske relationer vil stå øverst på dagsordenen, lyder det i en pressemeddelelse fra USA's Udenrigsministerium i dag.

»De to sider vil, mht. Ukraine, drøfte behovet for at stoppe volden i det østlige Ukraine og løse konflikten gennem den fulde implementering af Minsk-aftalerne«, lyder erklæringen. »Mht. Syrien vil ministeren drøfte indsatser for at nedtrappe volden, yde humanitærhjælp til det syriske folk og sætte scenen for en politisk afgørelse af konflikten.«

Erklæringen fra det Russiske Udenrigsministerium lyder, »Under forhandlingerne vil [topdiplomaterne] udveksle synspunkter om aktuelle, globale spørgsmål og presserende spørgsmål om bilaterale relationer ... Bagefter vil Sergei Lavrov deltage i det Arktiske Råds Ministermøde i Fairbanks, Alaska.«

I april måned nåede de amerikansk-russiske relationer et lavpunkt, efter at de britisk styrede Hvide Hjelme og OPCW havde afgjort, at saringas blev udløst ved Khan Sheikoun i Syrien den 4. april. Eksperter, såsom MIT's professor Ted

Postol, har offentliggjort undersøgelser, der viser, at OPCW's version af angrebet ikke kunne være sand. Andre, såsom våbeninspektør for Irak, Scott Ritter, sagde, at OPCW's afgørelse om »Masseødelæggelsesvåben« ikke var pålidelige i Khan Sheikoun – ligesom man ikke burde have støttet på USA's [tidl.] udenrigsminister Colin Powell, Storbritanniens premierminister Tony Blair og andre, mht. sådanne våben i Irak.

Udenrigsminister Lavrov satte spørgsmålstegn ved det FN-udsendte OPCW's afgørelse om, at der blev brugt saringas i Khan Sheikoun, da den blev udgivet, fordi FN-inspektører var britiske, og FN-aktioner skal være multilaterale.

Da Tillerson og Lavrov mødtes i Moskva den 11. april, meddeltes det, at udenrigsminister Tillerson mødtes med præsident Putin i to timer. Under en fælles pressekonference dengang sagde hr. Lavrov, at Rusland ikke var overbevist om, at hr. Assads regering havde udført et kemisk angreb i Idlib den 4. april, som dræbte mindst 85 mennesker, og som fik præsident Trump til at angribe en syrisk flyvebase. Syrien nægtede at have brugt kemiske våben.

Under en pressekonference med Lavrov den 12. april sagde Tillerson, »Vi har ingen sikre informationer, der indikerer, at Rusland eller russiske styrker skulle være involveret i dette angreb.«

Under sit besøg i Moskva havde Tillerson også forhandlinger om Nordkoreas atomprogram, situationen i Ukraine og beskyldningen om, at Rusland skulle have blandet sig i de amerikanske valg i 2016. Pressen rapporterede, at Tillerson mødtes med den russiske præsident Putin i to timer.

Under Tillersons besøg i Moskva kritiserede den russiske udenrigsminister Lavrov det, han beskrev som »en vestlig fiksering på at fjerne diktatorer og autoritære ledere«. Det er interessant, at udenrigsminister Tillerson talte for

Udenrigsministeriets stab den 3. maj og her forklarede, at Amerikas værdier bør forblive vore værdier og danne grundlaget for vores politik; men vi bør ikke forsøge at påtvinge andre nationer dem, men i stedet søge acceptable aftaler om politiske spørgsmål, i overensstemmelse med vore værdier.

Præsident Xi Jinping: Hvorfor jeg foreslog Bælt & Vej

Dansk udskrift, engelske undertekster.

Verden ser på Kina, der gør klar til at være vært for Bælt & Vej Forum for Internationalt Samarbejde midt i maj, 2017.

Xi: Under mit besøg til Kasakhstan og Indonesien i 2013, foreslog jeg, at vi i fællesskab byggede det Økonomiske Silkevejsbælte og det 21. Århundredes Maritime Silkevej, hhv.

Shaanxi, min hjemprovins, er beliggende ved udgangspunktet for den Gamle Silkevej. Når jeg står her og ser tilbage på historien, føler jeg, at jeg kan høre lyden af kamelernes bjælder, der klinger gennem bjergene, og se røgskyer hen over ørkenen. Det føles alt sammen så bekendt. Fredelig udvikling har fra gammel tid været et fælles mål for menneskeheden.

[Caption]:

Krig

Sult

Rigdomssvælg

Økonomisk nedgang

Xi: Nutidens verden er fuld af usikre elementer. Folk har håb for fremtiden, men er samtidig forvirret.

[Caption:]

Nogle lande, der engang var fremgangsrige og fulde af travlhed, er nu synonyme med vanskeligheder, konflikt og krise.

Xi: Hvad er der sket med verden? Hvad skal vi gøre? Hele verden stiller disse spørgsmål, og jeg tænker hele tiden på dem.

[Captions:]

Politisk konnektivitet

Handelsmæssig konnektivitet

Infrastruktur-konnektivitet

Xi: Jeg foreslog Bælt & Vej-initiativet i håbet om, at, med fokus på konnektivitet – forbundethed – vil den frie og belejlige strøm af alle produktionselementer blive opmuntret, multi-dimensionalt samarbejde udviklet og gensidige fordele og fælles udvikling opnået.

Bælt & Vej-initiativet drager inspiration fra Oldtidens Silkevej og har til hensigt at være med til at virkeliggøre den fælles drøm hos mennesker over hele verden om fred og udvikling.

Lysende af Østens visdom er det en plan, som Kina tilbyder verden for at søge fælles fremgang og udvikling.

Bælt & Vej-initiativet bygger på principperne om udstrakt konsultation, fælles bidrag og fælles fordele.

[Caption:]

Usbekistan: Qamchiq-tunnelen, en del af Angren-Pap jernbanelinjen.

Xi: Initiativet er ikke ekskluderende, men må være åbent og inkluderende. Initiativet vil ikke blive en soloopførelse fra Kinas side, men et kor bestående af alle lande langs ruterne.

[Captions:]

Belarus: Kina-Belarus Great Stone Industripark.

Kina-Rusland Samarbejdsprojekter

Maldiverne: Kina-Maldiverne Venskabsbro

Malaysia: Fragt over havet

Grækenland: Havnen i Piræus

Sri Lanka: Puttalam Kulkraftværk

Storbritannien: Kina-Europa Godstog

Etiopien-Djibouti: Addis Abeba-Djibouti jernbanen

Kasakhstan: Let Jernbanetransportsystem i Astana

Xi: I over tre år har flere end 100 lande og internationale organisationer responderet positivt og tilbud støtte til initiativet.

Initiativets »Venskabskreds« er blevet ved med at udvides.

[Captions:]

Fiji: Nabouwalu-Dreketi hovedvejen

Pakistan: Karakoram hovedvejen

Xi: En stor sag bør forfølges for det almene vel. Lad os tage hinanden fastere i hånden og smede nye partnerskaber, karakteriseret af win-win-samarbejde, og bygge et fællesskab

for menneskehedens fælles fremtid.

Det er de modige, der skaber historie. Lad os være tillidsfulde, gribe til handling og gå fremad, hånd i hånd.

[Caption:]

»Bælt & Vej«

Det er ikke for sent for Trump – eller Europa – at tage til Bælt & Vej Forum i Beijing

Leder fra LaRouche PAC, 8. maj, 2017 – Med den kommende weekends todages topmøde i Beijing omkring det globale udviklingsinitiativ, der allerede investerer i 65 nationer og er 20 gange større end Marshallplanen, vil spørgsmålet om, hvad man skal gøre ved de stagnerende amerikanske og europæiske nationaløkonomier, aldrig komme til at stå i så klart et lys igen. Helga Zepp-LaRouche har sagt, at, hvis Donald Trump tager til Beijing og allierer USA økonomisk med Bælt & Vej-initiativet, kunne han af historien blive set som en af Amerikas største præsidenter. På denne kurs ligger ikke alene en stor genoplivelse af produktivitet og produktiv beskæftigelse for amerikanere, men også den mulige løsning af den alvorlige trussel om krig i Asien, og endda – gennem samarbejde med Rusland – i Mellemøsten.

Og, med USA som deltager, vil selve Bælt & Vej-initiativet blive en langt stærkere økonomisk og teknologisk drivkraft for

de mere end 100 nationer, der er repræsenteret i Beijing i denne weekend.

En betydningsfuld, asiatisk avis havde i dag en lederartikel, »Det er ikke for sent for præsident Trump at beslutte at tage til Beijing«. Det er for den sags skyld heller ikke for sent for den nyvalgte, franske præsident Emmanuel Macron at tage af sted. EU's og Londons finanselite kan forsøge at forhindre og endda ødelægge Kinas Bælt & Vej, før det udvikler en ny, økonomisk infrastruktur i Europa, men alle de europæiske nationers udsigt til vækst afhænger af Bælt & Vej.

Med mindre den rigtige beslutning træffes nu, vil det meget snart være for sent for de transatlantiske økonomier. De kan ikke overleve endnu et finanskarak, værre end i 2008, og det er netop, hvad der truer dem nu. Tysklands førende finansavis, *Handelsblatt*, har udløst »høje advarselssignaler ... En flodbølge af selskabslån, især i USA, kunne udløse en ny, global finanskris. Konturerne af en gigantisk boble kommer mere og mere til syne i markedet for selskabsobligationer. Den kunne bryde ... på grund af hastigt stigende rentesatser og en faldende økonomi.«

En omgående ændring må ske, med vedtagelse af de »Fire Love til Nationens Redning«, som Lyndon LaRouche siden 2014 har foreslået. Genindfør Glass/Steagall-loven for at opdele Wall Street-bankerne, før de udløser en ødelæggende syndflod; skab dernæst statskredit-institutioner til opbygning af moderne infrastruktur, finansiering af rumforskning og fissions- og fusionsteknologier.

Hele indsatsen for at modgå dette transatlantiske, økonomiske kollaps kan kun lykkes med en sådan kurs for samarbejde med Kina, Indien og frem for alt Rusland.

City of London og Storbritannien forsøger at ødelægge muligheden, gennem Londons og Bruxelles' angreb på Bælt & Vej, og gennem krig. Fra London kommer der nu rapporter om, at

premierminister May vil bede sit nye parlament om at lade hende bombe Syriens regeringsstyrker, som hendes ministre bliver ved med offentligt at kræve. Dette omfatter endnu en fabrikeret hændelse med »kemisk bombeangreb« og ville kun blive udført af UK med det formål at trække præsident Trump ind i krigen igen. Og minsandten, om ikke BBC-udsendelser allerede begynder at hævde, at Syriens præsident vil udføre flere »kemiske bombeangreb«.

Det britiske incitament til konfrontation kommer netop på et tidspunkt, hvor den russiske og den amerikanske udenrigsminister skal afholde drøftelser i Washington i denne uge, med udsigten til at afslutte borgerkrigen og terrorismen i Syrien. Londons intervention må nedkæmpes – og præsident Trump må tage til Beijing.

Foto: Den forbudte By, Beijing. (Photo: flickr.com/romanboed (CC BY2.0))

Radio Schiller 8. maj, 2017: Fransk valg giver ingen løsninger for Europa – Stig på det kinesiske Silkevejseksprestog

https://soundcloud.com/si_dk/fransk-valg-giver-ingen-losninger-for-europa-stig-pa-det-kinesiske-silkevejseksprestog

Politisk briefing v/ Tom Gillesberg.

Paul Craig Roberts fordømmer deployering af THAAD i Sydkorea som værende forberedelse til førsteslags-atomangreb mod Rusland og Kina

7. maj, 2017 – Paul Craig Roberts (økonom, journalist; tidl. vicefinansminister under præsident Reagan) fordømte i en artikel på sin webside den 3. maj, »Hvad 'krisen' over Nordkorea virkelig handler om«, deployeringen af THAAD ballistisk missilforsvarssystem i Sydkorea, som værende en forberedelse fra USA's side til et førsteslags-atomangreb mod Rusland og Kina. Han afviste den officielle retfærdiggørelse, der går ud på, at dets formål er at beskytte Sydkorea fra Nordkorea, som et »røgslør«, som russerne og kineseren er sig udmærket bevidst.

Roberts sammenlignede dette med det, man gjorde mod Iran, for at retfærdiggøre et ballistisk missilforsvarssystem i Europa, der er rettet mod Rusland. »Washington hævdede, at anti-ABM-baser ikke var rettet mod Rusland, men var for Europas beskyttelse mod Irans interkontinentale ballistiske atommissiler. Amerikanere, der ikke mistænkte noget, troede muligvis på dette, men det gjorde russerne ganske bestemt ikke, eftersom Iran hverken har interkontinentale ballistiske missiler eller atomvåben.«

På samme måde »har THAAD intet som helst at gøre med

Nordkorea, der deler grænse med Sydkorea, hvilket gør det fuldstændig meningsløst for Nordkorea at angribe Sydkorea med ICBM'er«. Roberts tilføjede: »Med andre ord, så er Washington i færd med at skabe et skjold mod atomgængældelse fra både Rusland og Kina, mod et amerikansk [førsteslags] atomangreb mod begge disse lande.«

Roberts konkluderede: »THAAD i Sydkorea er rettet mod Kinas gengældelsesstyrker. Det er en del af Washingtons forberedelser til at 'nuke' både Rusland og Kina, med minimale konsekvenser for USA, selv om Europa med sikkerhed ville blive totalt ødelagt, da THAAD eller anti-ABM'er er nytteløse imod russiske atomkrydsermissiler og det russiske luftvåben. Spørgsmålet er nu: Nu, da Rusland og Kina har forstået, at Washington forbereder et førsteslags-atomangreb imod dem, med det formål at fjerne de to begrænsninger for Washingtons ensidige adfærd, vil de to lande sætte sig ned og vente på angrebet?«

Desværre stopper Roberts' artikel ved dette spørgsmål, og (som det er hans vane) undlader at tage i betragtning, både det britiske ophav til faren, og den skiftende strategiske relation mellem Trump-administrationen, Kina og Rusland, der har potentialet til at slukke luntten i det scenarie, han i øvrigt korrekt afbilder.

Foto: THAAD, Sydkorea.

Det franske præsidentvalg: Macron valgt af mangel på

bedre?

Paris, 7. maj, 2017 (Nouvelle Solidarité) – Søndag aften blev Emmanuel Macron valgt til den næste præsident i den Franske Republik med en angivelig kæmpesejr på 65,8 % af stemmerne mod Marine Le Pens 34,2 %. Men, som Jacques Cheminade – stifter af partiet Solidarité & Progrès, der i Frankrig fører LaRouche-bevægelsens politik – allerede flere gange har udtalt, så står vi foran vanskelige tider, fordi ingen af kandidaterne foreslog fundamentale forandringer, dvs., en afslutning af finansoligarkiets diktatur og en genorientering af landet hen imod verdens vækstområder, såsom BRIKS og Kinas Bælt & Vej-initiativ.

Selve valgresultaterne viser, hvor dybt splittet, landet er. For det første nåede udeblivelsesraten rekordhøje 25,3 %, det højeste siden 1969. For det andet, så nåede tallet for »blanke« og »ugyldige« stemmer, der blev afgivet, enorme 8,9 %. Det betyder, at hele 4,2 million franske vælgere faktisk besluttede at gå til stemmeboksene, men kun for at afgive en blank eller ugyldig stemme; blank er, når konvolutten (ved præsidentvalget lægger man én af to mulige sedler med de to kandidaters navne i en konvolut) er tom, og ugyldig er, når stemmesedlen er iturevet eller beskadiget.

Alt i alt stemte tæt ved 16 million mennesker hverken for Macron eller Le Pen, og opinionsinterviewere, der udsurgte dem, der afstod fra at stemme noget (blank eller ugyldig), sagde, at mange havde givet udtryk for »en total afvisning« af begge kandidater. Desuden har opinionsundersøgelser afsløret, at begge kandidater blev valgt ud fra princippet om »mangel på bedre« – eller det mindste af to onder. Helt op til 64 % af dem, der ville stemme for Macron i anden valgrunde, gjorde det kun for at stemme imod Le Pen. Og, at op mod 50 % af dem, der stemte for Le Pen, kun gjorde det for at gå imod valget af Macron.

Man kunne sige, at sejren er total for de franske og vestlige atlanticister og 'mere Europa'-oligarkiet. For blot ét år siden, med deres mand Hollandes opinionsmålinger så lave, at han ikke engang kunne komme med i anden valgrunde, var det næsten garanteret, at valget ville blive vundet af højrefløjspartiet Les Républicains, eller af Marine Le Pen, der i øvrigt begge er pro-russiske. I kølvandet på Brexit og Trumps sejr i USA havde man håbet på et lignende brud i Europa og i Frankrig i særdeleshed. Men François Fillons forfærdelige korrupsion fra Les Républicains, og Le Pen-klanens fremmedfjendskhed og inkompetence, åbnede tværtimod en stor mulighed for den unge, fremragede begavede og ambitiøse, ultra-liberale Europa-tilhænger og atlanticist, Emmanuel Macron, til at udfylde tomrummet. Atlanticisterne benyttede sig naturligvis af deres mange svagheder til at blokere for yderligere brud væk fra Imperiets lejr, og Obama trådte til for at støtte Macron med mindst to telefonsamtaler og sluttelig, et videobudskab til støtte for kandidaten.

I løbet af den sidste uge før anden valgrunde viste slutdebatten mellem de to aspiranter, den 3. maj, at ingen af dem repræsenterer et alternativ for Frankrig. Debatten var rædselsfuld, i stil med Trump/Clinton-debatterne, hvor skældsord og personlige angreb erstattede indhold, og hvor der ikke engang var tale om løfter om genopbygning af infrastruktur eller Glass-Steagall, som tilfældet var med Trump. Især hærgede Le Pens optræden hendes kampagne og førte til et fald fra 40 %, som frem til da var projiceret, til dagens 34,2 %, i hendes valgresultat. Le Pen tog udgangspunkt i en profil af Macron, offentliggjort af en italiensk psykiater, og som fremstillede ham som en ung svækling, der var bange for sin mor, og hun angreb ham som en brutal Pitbullterrier og forsøgte at få ham til at knække. Macron reagerede ikke i henhold til denne profil, men vendte spillet og tvang hende til at afsløre, at, mht. spørgsmålet om at forlade EU og euroen, dvs. hendes kerneprogram, var hun rablende inkompetent! Under denne debat indrømmede Macron

selv, at han ville forfølge den afregulering af arbejdsmarkedet, som han påbegyndte under Hollande (da han var økonomi- og finansminister, 2014-16), hvor han vedtog en lov, der giver et flertal af arbejdere i en enkelt fabrik retten til at tilsidesætte elementer i de arbejdsmarkedsregler, der er i kraft, til at gælde for hele erhvervslivet på nationalt plan, eller for grene af erhvervslivet. I mere end seks måneder gik millioner af mennesker på gaden for at demonstrere kraftigt imod denne lov.

Tredje runde af valgprocessen finder sted med de forestående valg til parlamentet til juni, som vil udskifte hele Nationalforsamlingen (det franske parlament). De fire, førende partier fra præsidentkapløbet har alle meddelt, at de stiller op med fuld kandidatliste til disse valg, i et forsøg på at forfølge præsidentvalgets ikke-afgjorte kapløb. Macron, der stillede op uden et partiapparat til støtte, må skaffe et flertal (288 ud af 577 deputerede) i Nationalforsamlingen, enten gennem sin egen bevægelse, En Marche, eller gennem alliancer, hvis han skal gennemføre sin politik.

Le Pen fremstod, i en kort tale efter offentliggørelsen af resultatet, offensiv og tilfreds med sit resultat, som i realiteten er langt større end noget, de hidtil har oplevet. De 11 millioner stemmer, de fik, sagde hun, gør Front National, Le Pens parti, til den fremmeste oppositionsstyrke imod globalisering i Frankrig. Hun bebudede den forestående transformation af Front National til en ny styrke, der kan indgå aftaler med andre partier som den aftale, hun indgik med Nicolas Dupont Aignan ved slutningen af første runde. Le Pen er nu tvunget til at gå i offensiven, eller også dø, fordi hendes liberale, konservative modstandere internt i Front National har sagt, at, hvis hun fik mindre end 40 % af stemmerne, ville hendes mere sociale og statslige fremgangsmåde blive anset for et nederlag, og de ville udskifte hende med hendes langt mere liberale, og mere intelligente niece, Marion Maréchal Le Pen, der ønsker at

satse på en liberal-konservativ alliance mellem hele højrefløjen.

Med hensyn til Macron sagde Jacques Cheminade, at man nøje bør følge, hvordan Macron ville operere, for, alt imens han er kommet til magten via alle de forkerte kræfter, så er han selv en slags kamæleon, og i den forestående krise må Macron, Le Pen og andre reagere på virkeligheden på måder, vi hidtil ikke har set. Ved slutningen af den første runde lancerede Cheminade ideen om en alliance for fremskridt og imod de finansielle okkupationskræfter, og han forbereder en turné for at møde mange af dem, der stemte på ham, som en indsats for at katalysere en grobund for denne idé.

Foto: Vinderen af det franske præsidentvalg den 7. maj, 2017, Emmanuel Macron – valgt af mangel på bedre?

En uge før Beijing topmødet går verden i retning af Kinas Bælt & Vej-initiativ

Leder fra LaRouche PAC, 7. maj, 2017 – Det er et ironisk tidens tegn, at Argentinas ambassadør til Kina, Diego Guelar, i denne uge, på tærsklen til Bælt & Vej-topmødet i Beijing, udgav en artikel, der lovpriser Kina for at blive det 21. århundredes supermagt »uden at løsne et eneste skud«. Guelar rapporterede, at Kina var trådt ind i sin nye, globale rolle med »ansvar« og »lederskab«, og han roste Kinas spektakulære, økonomiske præstationer med nedbringelse af fattigdom, forhøjelse af den forventede levealder og global

infrastrukturudvikling.

Ironien ligger i, at Mauricio Macris regering hidtil har været en Wall Street-darling, der har været en skinger modstander af samarbejde med Kina, BRIKS eller Bælt & Vej-initiativet (BVI). Og det var et tidens tegn, fordi næsten alle nationer på planeten nu vender sig mod Kina og BVI, med håbet om et Nyt Paradigme for menneskeheden.

Schiller Instituttets grundlægger, Helga Zepp-LaRouche, indfangede essensen i denne strategiske mulighed i bemærkninger i dag:

Ambassadør Guelars bemærkninger er et særdeles passende eksempel på den aktuelle, globale dynamik, sagde hun. »Dette er helt klart den vej, tingene går, og vi bør optrappe vores kampagne for, at USA absolut må gå med i denne indsats, fordi det er den eneste meningsfulde måde, på hvilken alle de geopolitiske konflikter i verden kan overvindes.«

Zepp-LaRouche understregede, at, selv om der er taget nogle positive skridt for at slukke luntten til diverse globale, sprængfarlige brændpunkter, såsom aftalen mellem den russiske præsident Vladimir Putin og Amerikas Donald Trump om at oprette fire »deeskaleringszoner« i Syrien, »så er vi absolut ikke ude af farezonen. Vi bør ikke have nogen illusioner, for tingene kan meget hurtigt gå galt«.

Øverst på listen over disse overhængende farer står den globale finanskrisen. »Vi konfronteres stadig med en potentiel nedsmeltning af finanssystemet. Vi har stadig ikke vedtaget Glass-Steagall og Lyndon LaRouches Fire Love. Og vi ved stadig ikke, hvilken form for Glass-Steagall (bankopdeling), man diskuterer« i Trump-administrationen og andre steder i USA.

Ikke desto mindre »mener jeg, at vi generelt ser på meget optimistiske udsigter. Om en uge finder det historiske BVI-topmøde sted i Beijing, og jeg er absolut sikker på, at, som resultat, vil BVI-dynamikken blive endnu stærkere. Den går

faktisk i retning af, at den Nye Silkevej bliver til Verdenslandbroen«, som er den politik, LaRouche-bevægelsen og Schiller Instituttet har kæmpet for i årtier. Zepp-LaRouche understregede tempoet, i hvilket disse strategiske forandringer finder sted. »Dette sker alt sammen blot tre år efter, at politikken med den Nye Silkevej først blev udtalt af Kinas præsident Xi Jinping. Og hvis man tænker på den hastighed, med hvilken denne dynamik har slået rod på globalt plan, så er det ganske åndeløst.«

Zepp-LaRouche adresserede dernæst det centrale, strategiske spørgsmål om USA's forhold til dette fremvoksende, Nye Paradigme. »Det ville være den absolut naturlige fortsættelse af disse seneste tre år, at inkludere USA i Bælt & Vej-initiativet; at inkludere Europa og at udvikle hvert eneste indlandsområde på planeten, og at løfte ethvert menneske på denne Jord ud af fattigdom. På denne måde kan vi virkelig begynde at definere menneskehedens fælles mål, udvikle et fællesskab, eller et samfund, for civilisationens fælles fremtid og begynde at takle de problemer, det virkelig er værd at takle: nemlig, at bygge bosættelser på Månen; at udvikle en bedre forståelse af universets love; og at finde løsninger på uhelbredelige sygdomme.

Vi har alle mulige fantastiske projekter, som vi skal udføre, hvor vi arbejder sammen som én menneskehed. Og hvorfor skulle dette ikke være muligt? Lad os gå frem på optimistisk vis for at virkeliggøre de gennembrud, som er absolut nødvendige.«

Zepp-LaRouche understregede, at det amerikanske folk *ikke* er så splittet, som massemedierne vil have alle til at tro. Men »de, der er uenige i disse medieskabte splittelser, bør træde frem i lyset og være med til at bringe USA ind i det Nye Paradigme omkring den politik, som Lyndon LaRouche i årtier har fremlagt«.

Titelbillede: Kort over hovedruterne for "Bælt & Vej" – det 21. Århundredes Maritime Silkevej og det Økonomiske

Silkevejsbælte over land – det største infrastrukturprojekt i menneskehedens historie, der åbner op for udvikling af planetens indlandsområder, og som allerede nu er 12 gange større end Marshallplanen, der genopbyggede Tyskland – og Europa – efter Anden Verdenskrig.

Udenrigsministrene Lavrov og Tillerson, generalerne Dunford og Gerasimov, drøfter samarbejde i Syrien

6. maj, 2017 – Et *de facto* samarbejde mellem Rusland og Trump-administrationen om Syrien går åbenlyst frem. Den russiske udenrigsminister Sergei Lavrov har endda karakteriseret de deeskaleringszoner, som man har indgået aftale om under weekendens konference i Astana, som værende baseret på ideer, som den amerikanske udenrigsminister Rex Tillerson foreslog tidligere på året. Desuden talte Lavrov den 5. maj i telefon med Tillerson for at diskutere Syrien, og formand for generalstabscheferne, general Joseph Dunford, og den russiske chef for generalstabten, general Valery Gerasimov, talte også sammen over telefon i dag.

»Der var fokus på spørgsmålet om en afgørelse af krisen i Syrien«, lød en erklæring fra det Russiske Udenrigsministerium om diskussionen mellem Lavrov og Tillerson. »I lyset af resultaterne af det internationale møde om Syrien i Astana den 3.-4. maj diskuterede de to topdiplomater opgaverne med at

deeskalere situationen i dette land, og at sikre våbenhvilens holdbarhed, opbygge anti-terrorindsatser og animere ekstern støtte til den interne, syriske forhandlingsproces. De to sider diskuterede også flere andre regionale problemer, samt spørgsmål på den bilaterale dagsorden. De to topdiplomater aftalte at fortsætte de russisk-amerikanske kontakter.«

Til MIR TV sagde Lavrov om deeskaleringszonerne: »USA foreslog ved årets begyndelse, med udsigt til at skabe betingelser til at sikre den civile befolknings sikkerhed, at stoppe volden i de regioner, hvor voldsomme kampe var i gang mellem regeringsstyrker og bevæbnede oprørsstyrker. Det er ikke tilfældigt, at USA hilste resultaterne af Astana-mødet velkommen, især en aftale om at oprette deeskaleringszoner«, citeres han af Irans FARS nyhedstjeneste.

I mellemtiden vil Rusland, Tyrkiet og Iran danne en fælles arbejdsgruppe om »deeskaleringszoner« i Syrien om to uger, med det formål at aftegne linjerne for deeskaleringsområderne og sikkerhedszonerne, så vel som for at løse andre operationelle og tekniske spørgsmål. Dette omfatter at udarbejde kort over sikkerhedszoner og deeskaleringsområder inden for en måned, frem til 4. juni, iflg. dokumentet, som avisen *Hürriyet* har set.

De fire zoner trådte i kraft i dag efter midnat. »Skabelse af deeskaleringsområderne og sikkerhedszonerne er en midlertidig forholdsregel, som indledningsvist vil vare seks måneder og automatisk bliver forlænget på basis af garantlandenes konsensus«, lød dokumentet.

Ifølge RT bekræftede Forsvarsministeriets rapport om samtalen mellem Dunford og Gerasimov arrangementet med dekonfliktion, der var blevet midlertidigt annulleret efter det amerikanske luftangreb på den syriske flyvebase den 6. april, men aftalte også »yderligere forholdsregler for at forebygge konfliktsituationer under fælles operationer mod ISIS og al-Nusra«.

Denne slående erklæring blev ikke uddybet, men bekræfter, at Rusland og USA bevæger sig mod mere direkte samarbejde i krigen mod terror.

Talsmand for de amerikanske generalstabschefer, kaptajn Greg Hicks, bekræftede i en erklæring, at Dunford og Gerasimov »talte om den nylige Astana-aftale og bekræftede deres forpligtelse til dekonfliktion-operationer i Syrien. De aftalte desuden at opretholde regelmæssig kontakt«.

Lad vore sejre fra fortiden gennemtrænge vores fælles succes i fremtiden

6. maj, 2017 – Følgende erklæring distribueres i hele verden af medlemmer af LaRouche PAC, der deltager i de af Rusland initierede marcher til ære for dem, der bekæmpede fascisme i Anden Verdenskrig – som i Rusland går under navnet »Den Store Patriotiske Krig«. Øverst på flyvebladet er et billede af løjtnant William Robertson fra den amerikanske hær og løjtnant Alexander Sylvashko fra den Røde Hær, som omfavner hinanden foran et skilt, der lyder, »Øst møder Vest«, og som symboliserer det historiske møde mellem den sovjetiske og amerikanske hær i nærheden af Torgau, ved floden Elben, Tyskland, den 25. april, 1945.

De sovjetiske tab under Anden Verdenskrig er ufattelige for de fleste amerikanere, med et svimlende tabstal på 30 millioner menneskeliv, for ikke at tale om ødelæggelsen af familier, industri, land, kultur og infrastruktur. Kun kineserne, der mistede henved 20 millioner mennesker under kampene med Japan, kan muligvis fatte, hvor stort et offer, det sovjetiske folk

led, såsom under belejringen af Leningrad (Skt. Petersborg), før sejren var hjemme. En sådan styrke, en sådan udholdenhed og et sådant mod udgør et vidnesbyrd om den kraft, menneskeheden besidder imod en ondskabens kraft, der er helliget ikke alene ødelæggelsen af menneskeliv, men også af menneskehedens ubegrænsede fremtid.

Hvilken vej fremad følger vi?

Samarbejdet mellem de tre stormagter: USA, Sovjetunionen og Kina, var altafgørende for de allieredes sejr i Anden Verdenskrig og er fortsat hjørnesteinen i et nyt verdenssystem i dag.

Præsident Franklin Roosevelt, der anerkendte Sovjetunionens rolle under Josef Stalin, så vel som også indsatsen fra både de nationalistiske og kommunistiske kineseres side imod Japan, afviste personligt ethvert forsøg på at opretholde Det britiske Imperiums politik for kolonisation eller konflikt, og satsede på en verden med samarbejde mellem de fremvoksende, uafhængige nationer i verden, som især inkluderede det sovjetiske Rusland, Kina og Indien.

Hans vision for efterkrigstiden var radikalt anderledes end den vision, som blev implementeret af Storbritanniens Winston Churchill og, efter Roosevelts død, præsident Harry Truman. I stedet blev der, i kølvandet på krigen i Stillehavet, skabt en kunstig opdeling af britiske imperieinteresser og Wall Street-interesser, der specifikt havde til formål at opsplitte disse tre store nationer til at blive koldkrigsfjender.

Tiden er nu inde til, at arven fra den Kolde Krig slutter. Som den amerikanske udenrigsminister Rex Tillerson sagde til medlemmer af det Amerikanske Udenrigsministeriums stab den 3. maj, 2017:

»Vi har frembragt resultater på en måde, der i mangt og meget var formet af, og var en rest fra, den Kolde Krigs æra. Og i mange henseender har vi endnu ikke selv foretaget overgangen

til denne nye virkelighed; man kan, når vi har vore samtaler med NATO – endnu et eksempel – se, at der er mange institutioner i hele verden, som blev skabt under en anden tid.

Så, efterhånden, som vi arbejder os ind på denne mulighed for at se på, hvordan vi skal udføre vores arbejde, er en af tingene at tænke på verden, som den ser ud i dag, og lade tilbage – altså, vi gør tingene på denne måde, fordi vi har gjort det på denne måde i de sidste 30 eller 40 år, eller 50 år – for alt dét blev skabt under andre omstændigheder.

Man kan vel sige, at jeg indbyder jer alle til at gå til denne indsats, som vi vil påtage os, uden begrænsninger af jeres tankegang – overhovedet.«

UNESCO har store forventninger til Bælt & Vej-topmødet i Beijing

4. maj, 2017 – I et interview med *Xinhua* i Paris, hilste UNESCO's generalsekretær Irina Bokova Kinas politik for den Ny Silkevej velkommen og sagde, at Bælt & Vej-initiativet er meget vigtigt, idet det også promoverer kulturkontakter og gensidig forståelse af civilisationer, sammen med internationalt handelssamarbejde. Hun sagde, hun har store forventninger til Bælt & Vej Forum for Internationalt Samarbejde, der starter om 10 dage, og hun vil også være deltager og ser frem til meget interessante diskussioner dér.

Den Iberiske Halvø satser på Ny Silkevej for sin fremtid

3. maj, 2017 – Den portugisiske økonomiminister Manuel Caldeira Cabral sagde i går under det første Kinesisk-portugisiske Økonomiske Forum (der afholdtes nær Lissabon), at Portugal »insisterer på at alliere sig med, og være til stede i, denne kinesiske strategi, som vi er enige i«, med Bælt & Vej-initiativet. Han foreslog, at Portugal kan spille rollen som et »land, der er omdrejningspunkt, som bygger broer mellem Asien og Europa, og som også er porten til Europa«. Der er dog stadig intet nyt om, hvem, der deltager i det forestående Bælt & Vej Forum i Beijing.

Den spanske præsident Manuel Rajoy vil deltage, og Spaniens ambassadør til Kina, Manuel Valencia, promoverede entusiastisk Spaniens deltagelse i det »ubestrideligt fordelagtige« Bælt & Vej projekt i et interview med *Xinhua* den 27. april. Han understregede, at Spaniens store infrastrukturselskaber kan være et aktiv for, og ønsker at deltage i, BVI. Faktisk overgås Spanien kun af Kina med hensyn til totale antal kilometer højhastigheds-jernbaner, og landets jernbaneselskaber har udviklet innovative teknologier (f.eks. vogne, der kan klare forskellig sporafstand).

Ambassadøren nævnte spanske firmaers deltagelse i udvidelsen af Panamakanalen, højhastighedsjernbaner, der forbinder Mekka og Medina i Saudi-Arabien, samt byggeriet af verdens største raffinaderi i Kuwait sammen med kinesiske selskaber. Begge vore landes selskaber »kan blive helt komplementære« i dette »initiativ, der udvikler infrastruktur og konnektivitet«.

Spaniens største havne – Algeciras, Barcelona og Valencia – er

klar til arbejdet, tilføjede han. »Spanien har naturlige betingelser for inter-konnektivitet i sig selv. Det, der er interessant ved disse forbindelser, hvad B & V angår, er konnektiviteten med Centralasien og Fjernøsten.« Han foreslog, at de Kanariske Øer skulle fungere som et »fredeligt hangarskib« for erhvervs- og handelsaktivitet.

»Kina er en stor producent og en økonomi, der har foretaget et stort spring fremad«, og vore lande kan »samarbejde på en nyttig måde«, sagde han igen. Spansk eksport til Kina satte ny rekord i 2016 og voksede 14,8 % på årsbasis til næsten \$5,4 mia., og hvor der for fire år siden var fire direkte flyafgange mellem Kina og Spanien, er der nu 26.

Foto: Portugals økonomiminister Manuel Caldeira Cabral

Det britiske Imperium er fjendens sande ansigt; dette er en kamp, vi skal vinde.

**LaRouche PAC Internationale
Webcast,
5. maj, 2017; Leder**

I en tale for Udenrigsministeriets personale for to dage siden, forklarer han virkelig, på en meget rolig, omfattende og klarhjernet måde, udenrigsminister Tillersons synspunkt og – må man antage – også præsident Trumps, om, hvordan

udenrigspolitik vil blive ført af Trump-administrationen, med udsigten til samarbejde mellem USA, Kina og Rusland. I Tillersons tale foretog han en slags spadseretur rundt til hele verden; og han forklarede, hvad Trump-administrationens politik ville være i disse forskellige områder. ...

Det, udenrigsminister Tillerson sagde, er, at vi ikke længere vil bruge såkaldte »vestlige værdier« som påskud for vores udenrigspolitik. At vi selvfølgelig støtter menneskerettigheder og alle de vigtige værdier, som den Amerikanske Revolution blev udkæmpet for, og som findes indbygget i Uafhængighedserklæringen og USA's Forfatning. Men, vi vil føre vores udenrigspolitik med den idé for øje, at vi har betydningsfulde partnerskaber, og at det ikke er vores opgave at diktere, hvilke værdier, de skal have i deres indenrigspolitik. Men derimod, at vi har meget reelle interesser, og at de også har meget reelle interesser.

Matthew Ogden: Det er 5. maj, 2017, og jeg er Matthew Ogden. Med mig i studiet i dag har vi Jason Ross, der i dag har gennemført et meget vigtigt interview, som vi vil vise nogle klip fra under aftenens udsendelse, med hr. William Binney, en meget betydningsfuld person. Jason Ross vil introducere ham senere i udsendelsen.

Men før vi kommer til det, så befinder vi os stadig i en nedtælling til konferencen om Kinas Bælt & Vej-initiativ, der starter ni dage fra i dag – 14. og 15. maj – i Beijing, Kina. Foreløbig har 28 statsoverhoveder meddelt, at de deltager i forummet, som Kinas præsident Xi Jinping vil være vært for. Vi ved, at Ruslands præsident Putin vil deltage som æresgæst. Og USA's præsident Trump kan stadig nå at meddele, at, ikke alene vil han deltage i dette forum, men han vil også tage imod den invitation, Xi Jinping flere gange har overrakt ham, om, at USA tilslutter sig denne nye udvikling med Bælt & Vej-initiativet, eller den Nye Silkevej.

Lad mig gå direkte til sagen og fortælle jer, at der er en

meget signifikant artikel, der blev udgivet i *China Daily* for blot et par timer siden. Det er en af de førende, kinesiske, engelsksprogede aviser i USA. Denne artikel har titlen, »Trump opfordret til at deltage i Bælt & Vej Forum«. Jeg viser artiklen på skærmen for jer; og I kan se, at dette er et interview med fr. Helga Zepp-LaRouche. Hendes billede ses her i nederste hjørne, og artiklen indledes med det følgende:

»USA's præsident Donald Trump bør deltage i det forestående Bælt & Vej Forum for internationalt samarbejde i Beijing, sagde Helga Zepp-LaRouche, stifter af Schiller Instituttet, en politisk og økonomisk tænketank.« Artiklen fortsætter med at citere Helga LaRouche:

»'Det bedste ville være, hvis præsident Trump personligt ville deltage i Bælt & Vej Forum i Beijing', sagde Zepp-LaRouche i et interview til *China Daily*.

'Det næstbedste ville være endnu et personligt topmøde mellem ham og præsident Xi Jinping umiddelbart efter, i Kina', sagde hun. [Det første var i Mar-a-Lago for et par uger siden.]

Zepp-LaRouche foreslog, at den økonomiske samarbejds mekanisme, en af de fire søjler, der blev etableret under det første møde mellem de to ledere i Mar-a-Lago i Florida, kunne arbejde på konkrete forslag til gensidige investeringer, både bilateralt og i tredjelande, i sammenhæng med Bælt & Vej-initiativet ...

Zepp-LaRouche sagde, USA må tilslutte sig initiativet, der har udviklet 'en gigantisk dynamik' og er 'historiens største' infrastrukturprogram.

'Kun, hvis USA går med i dette initiativ, vil der være en måde, hvorpå geopolitik, der har forårsaget to verdenskrige i det 20. århundrede, kan overvindes', forklarede hun. 'Når de institutionelle kræfter i USA først indser, at det er mere i amerikansk industris, jobs' og samfundets interesse generelt, end det er at stå uden for initiativet, kan en potentiel Thukydid-fælde, eller en krig over brændpunkter, undgås.'«

Artiklen fortsætter dernæst med at sige, »'Kinesisk samarbejde i opbygning af USA's infrastrukturbehov ville være med til at foryngre den amerikanske økonomi', sagde hun.

'For de kinesiske og amerikanske nationaløkonomier er gensidigt komplementære', og Zepp-LaRouche sagde, de gensidige investeringer på dramatisk vis kunne stige med samarbejdet inden for initiativet.

Et sådant win-win-samarbejde ville ikke være begrænset til bilaterale investeringer, men kunne helt naturligt føre til joint ventures stort set i hele verden, i betragtning af opsvinget for økonomiske forventninger, forårsaget af initiativet, tilføjede hun.«

Så dette er altså en signifikant artikel, der blev udgivet i dag i *China Daily*, og det sker i sammenhæng med denne nedtælling til Bælt & Vej-topmødet. Men det er vigtigt, at Helga Zepp-LaRouches ord samtidigt nu også bliver læst af de engelsktalende læsere i USA – læserne af *China Daily*, der er en meget læst publikation; og der har også været en meget signifikant udvikling fra udenrigsminister Rex Tillersons side. I en tale for Udenrigsministeriets personale for to dage siden, forklarer han virkelig, på en meget rolig, omfattende og klarhjernet måde, udenrigsminister Tillersons synspunkt og – må man antage – også præsident Trumps, om, hvordan udenrigspolitik vil blive ført af Trump-administrationen, med udsigten til samarbejde mellem USA, Kina og Rusland. I Tillersons tale foretog han en slags spadseretur rundt til hele verden; og han forklarede, hvad Trump-administrationens politik ville være i disse forskellige områder. Men han startede med at gøre noget meget signifikant, og han har virkelig fået en masse kritik fra nogle af den transatlantiske, atlanticist-presse, kunne man kalde det. *The Atlantic* havde faktisk en lang artikel, der angreb udenrigsminister Tillersons verdenssyn. Men det, han gjorde,

var, at han, i meget klare vendinger, afviste den 'humanitære interventionisme', der er blevet en del af amerikansk politik under både Bush' og Obamas administration. Man kunne kalde dette for »Tony Blair-doktrinen«; Tony Blair forklarede, i en særdeles berygtet tale i slutningen af 1990'erne, verden efter tiden for den 'Westfalske Freds principper'. Dette blev Bush- og Obama-administrationens doktrin; at gennemtvinge såkaldte »amerikanske demokratiske værdier« over resten af verden, *som et påskud for at gennemføre regimeskifte og 'farvede revolutioner'*. Det blev til det, som Susan Rice og Samantha Powers gennemførte i FN, og det var i realiteten påskuddet for, eller ideologien bag, utallige operationer for regimeskifte og hemmeligt finansierede farvede revolutioner, der er blevet ført i hele verden i løbet af de seneste 10-15 år.

Det, udenrigsminister Tillerson sagde, er, at vi ikke længere vil bruge såkaldte »vestlige værdier« som påskud for vores udenrigspolitik. At vi selvfølgelig støtter menneskerettigheder og alle de vigtige værdier, som den Amerikanske Revolution blev udkæmpet for, og som findes indbygget i Uafhængighedserklæringen og USA's Forfatning. Men, vi vil føre vores udenrigspolitik med den idé for øje, at vi har betydningsfulde partnerskaber, og at det ikke er vores opgave at diktere, hvilke værdier, de skal have i deres indenrigspolitik. Men derimod, at vi har meget reelle interesser, og at de også har meget reelle interesser.

(Udskriftet fortsætter på engelsk:)

So, I'm going to play for you this short clip from the beginning of Secretary Tillerson's speech; and you'll see that it sets up a very important context in which, in a second clip which I'll introduce to you, he discusses the future and the hopeful potential future of our relationship with China. But first, here's the first clip from Secretary Tillerson's speech:

[begin video]

SECRETARY REX TILLERSON: Guiding all of our foreign policy actions are our fundamental values. Our values around freedom, human dignity, the way people are treated. Those are our values; those are not our policies, they're values. The reason it's important I think to keep that well understood, is policies can change; they do change, they should change. Policies change to adapt to the circumstances. Our values never change; they're constant throughout all of this. So, I think the real challenge many of us have is, [as] we think about constructing our policies and carrying out our policies, is how do we represent our values? And in some circumstances, if you condition our national security efforts on somewhat adopting our values, we probably can't achieve our national security goals or our national security interests. If we condition too heavily that others must adopt this value that we've come to over a long history of our own, it really creates obstacles to our ability to advance our national security interests and our economic interests. It doesn't mean that we leave those values on the sidelines. It doesn't mean that we don't advocate for and aspire to freedom, human dignity, and the treatment of people the world over; we do. We will always have that on our shoulder everywhere we go. But I think it's really important that all of us understand the difference between policy and values. In some circumstances, we should and do condition our policy engagements on people

adopting certain actions as to how they treat people; they should. We should demand that. But that doesn't mean that's the

case in every situation. So, we really have to understand in each country, or each region of the world that we're dealing with, what are our national security interests? What are our economic prosperity interests? Then, as we can advocate and advance our values, we should; but the policies can do this.

The values never change.

So, I would ask you to just, to the extent you could think about that a little bit, I think it's useful. Because I know for

me, this is one of the most difficult areas as I've thought about

how to formulate policy. To advance all of these things simultaneously is a real challenge. I hear from government leaders all over the world, "You just can't demand that of us.

We can't move that quickly, we can't adapt that quickly." So, it's

how do we advance our national security and economic interests;

and on this hand, our values are constant over here.

So, I give you that as kind of an overarching view of how I think about the President's approach of America First.

[end video]

OGDEN: So, with that, Secretary Tillerson brought an end to the Blair-Bush-Obama doctrine of color revolution, regime change,

and so-called "humanitarian interventionism." This is the beginning of a new doctrine which is still being defined, but coming out of the Trump administration foreign policy.

Now Secretary Tillerson did make very significant trip a few weeks ago to China; where he met with Xi Jinping and other very

high-level officials. And this was in the weeks preceding Xi Jinping's visit to the United States, where he had his bilateral summit with President Trump at Mar-a-Lago. It's very significant, as we count down the days between now and this forum for the Belt and Road Initiative in Beijing, that there is a new policy doctrine being formed in the Trump White House, in terms of the relationship that the United States will have towards China. Obviously, none of this is yet determined, but there are definite changes in process.

I'm going to play for you now another clip from Rex Tillerson's speech; where he begins by talking about the North Korea situation, but as you'll hear, he immediately brings up the role that China and also Russia are playing in terms of collaborating with the United States to resolve that situation and also other situations around the world. Then, you'll hear him get a little bit more into detail about what the potential for a relationship between China and the United States over the coming half century, as he discusses it, can become.

[begin video]

SECRETARY TILLERSON: So, as all of you clearly understand, when we came into the State Department, the administration came in, was sworn in, and was immediately confronted with a serious situation in North Korea. In evaluating that, what was important to us and to me to understand was, first, where are our allies. So engaging with our allies and ensuring that we and our

allies

see the situation the same. Our allies in South Korea, our allies in Japan. Secondly, it was to engage with the other regional powers as to how do they see it. So, it was useful and

helpful to have the Chinese – and now the Russians – articulate

clearly that their policy is unchanged. Their policy is a denuclearized Korean peninsula. Of course we did our part years

ago; we took all the nuclear weapons out of South Korea. So now

we have a shared objective; and that's very useful, from which you then build out your policy approaches and your strategies.

So many people are saying, "Gee, this is just the same thing we've tried over and over. We're going to put pressure on the regime in Pyongyang; they're not going to do anything, and then

in the end, we'll all cave."

Well the difference, I think, in our approach this time, is we're going to test this assumption. When folks came in to review the situation with me, the assumption was that China has

limited influence on the regime in Pyongyang, or they have a limited willingness to assert their influence. So, I told the President, we've got to test that; and we're going to test it by

leaning hard into them, and this is a good place to start our engagement with China. So, that's what we've been doing, is leaning hard into

China to test their willingness to use their influence, their engagement with the regime of North Korea. So, that's North Korea.

Then if I pivoted over to China, because it really took us directly to our China foreign policy, we really had to assess China's situation – as I said – from the Nixon era up to where we find things today. We saw a bit of an inflection point

with
the Beijing Olympics; those were enormously successful for
China.
They kind of put China on the map, and China really began to
feel
its oats about that time; and rightfully. They have achieved
a
lot. They moved 500 million Chinese people out of poverty
into
middle class status. They've still a billion more that need
to
move. So, China has its own challenges, and we want to work
with
them and be mindful of what they're dealing with in the
context
of our relationship. Our relationship has to be one of
understanding that we have security interests throughout
Northeast Asia and security interests throughout the Pacific,
and
we need to work with them on how those are addressed. So,
that
gets to the island building in the South China Sea, the
militarization of those islands, and obviously we have huge
trading issues to talk with them about.
So, we are using the entire of the visit in Mar-a-Lago, which
was heavy on some issues with North Korea, but also heavy on a
broader range of issues. What we've asked the Chinese to do
is,
we want to take a fresh look of where is this relationship
going
to be 50 years from now? Because I think we have an
opportunity
to define that. So, I know that there have been a lot of
dialogue areas that have been underway for the last several
years
with China; we have asked China to narrow the dialogue areas
and

elevate the participants to the decision-making level. So, we outlined four major dialogue areas with China; and we've asked them to bring people who report directly to the decision maker,

which is President Xi. So for the first time, we are seeking

—

and it so far appears we will get — people at the Politburo level and at much higher levels of the government in China to participate in these dialogues, so we can reframe what we want the relationship to be and begin to deal with some of the problems and issues that have just been sort of sitting out there

stuck in neutral for a while. It's a much narrower — as we make

progress, those things will result in working groups where we can

get after solving these things.

We're going to have the first meeting of the diplomatic and security dialogue, which is chaired by myself and Secretary Mattis with our counterparts here in Washington in June.

We've

put it up as kind of top priority. The second one is economics

and trade, which is chaired by Treasury Secretary Mnuchin and Commerce Secretary Ross, and it's well underway also.

So, that's kind of the new approach we're taking with China, is elevate; let's kind of revisit this relationship and what is

it going to be over the next half century. I think it's a tremendous opportunity we have to define that. And there seems

to be a great interest on the part of the Chinese leadership to

do that as well. They feel we're at a point of inflection also.

So, that's China.

[end video]

OGDEN: Let me just reiterate a couple of the points that you heard Secretary Tillerson just make. He said it's time for us to take a fresh look at where this relationship is going over the next 50 years. What will that relationship be 50 years from now? We have the opportunity to reframe what that relationship will be, to revisit that relationship, and to examine what it's going to be over the next half century. We have a tremendous opportunity to do that, he said, and there's great interest on the part of the Chinese leadership to do that as well. They feel that we're at a point of inflection. Now, just because this is a significant point to always include the role that Lyndon and Helga LaRouche have played in creating the vision, in laying out the vision which is really creating the pathway forward for what is the future, in 2005, Lyndon LaRouche published a book which was titled {Earth's Next Fifty Years}. Not coincidentally, Mr. LaRouche's point in this book, which he presents in a very profound and philosophically developed way, was that we've really reached the point where we need to view the potential for a great powers relationship. Between whom? The United States, China, and Russia; and also India, but most importantly this three-power relationship between the United States, China, and Russia as a potential collaboration to begin to envision a system of inter-relationship between nations based on mutual benefit between those countries. And the development of the planet through – and he lays this out in

detail in this book – the Eurasian Land-Bridge, or the New Silk

Road as he calls it, has the potential to bring mankind into a new mode of history. A new chapter of history where wars are something of the past; great wars are no longer fought between countries over narrow national interests. In fact, the mutual benefit of these great projects, which are represented by what China is now doing, is the potential for peaceful coexistence between all cultures; a dialogue between civilizations, and as the opportunity to pave the road towards a new chapter of human history.

So again, this was {Earth's Next Fifty Years}; this was published in 2005 by Lyndon LaRouche. So, it's the ability to envision what the future must become which creates the opportunity for competent and clear-minded leadership. I think

you saw in a very real way the influence of that on what you're

now seeing at least in an exploratory way from the U.S. State Department and Secretary Tillerson. What he also brought up which is very important, is that China has succeeded in lifting

500 million people out of poverty in just a very short amount of

time; through great projects and investment into their own population. That's half a billion people.

What Helga Zepp-LaRouche had to say earlier, when we were speaking to her and Mr. LaRouche, is that we have to continue to

beat the drum in terms of President Trump reciprocating what has

been offered by President Xi Jinping in terms of the United States participating in this New Silk Road dynamic. This is the

logical and obvious answer to President Trump's question: How are we going to spend \$1 trillion in the United States on

developing the infrastructure and putting people back to work with real skilled, productive, high-paying manufacturing jobs? Well it must be done in collaboration with China. There's no way that can be done without reciprocating Xi Jinping's offer to join this New Silk Road dynamic.

So, I'm going to remind people that about a month or two ago, the LaRouche Political Action Committee issued a pamphlet.

I'm going to display that on the screen for you right now. It was titled "America's Future on the New Silk Road." So, you can

see the cover of that pamphlet right here. The subtitle is "LaRouche's Four Laws: the Physical Economic Principles for the

Recovery of the United States." You can see in the Table of Contents what this pamphlet includes. So, there's an introduction, which is called "A New Era for Mankind"; then you

have Lyndon LaRouche's document, the "Four New Laws to Save the

United States Now." Then you have four chapters which elaborate

each of those four points. One is, restore Glass-Steagall; this

is a fight we're really in the midst of right now, and it's coming to a head. Two, a new Hamiltonian national bank.

Three, credit for increased productivity; and four, a crash program for fusion and space.

That pamphlet has several full-spread maps included in it; and I'm going to just show you a few of those. [pages 4-5]

First

you have "China's New Silk Road, the Belt and Road Initiative: First Steps towards the World Land-Bridge" And this sort of

shows

what the elements of the Belt and Road Initiative as it exists right now are across Eurasia. It includes the China-Mongolia-Russia corridor, the China-Pakistan corridor, the

New Eurasian Land-Bridge, the China-Indochina corridor, the Bangladesh-China-India-Myanmar (BCIM) corridor, the Maritime Silk

Road, including ports and shipping lanes and so forth; and then

also China-Central and West Asia.

So those are the projects, as Helga LaRouche called it, the biggest infrastructure project in human history, that's what is

now on the table. And those are the heads of state and government that are going to be attending this summit in Beijing

next weekend. This affects the entirety of the populations of this area of the world. So that's what exists now.

If the United States wished to join this, there are several very concrete projects which could be included: This map [pages

8-9] is titled "U.S.A. Joins the New Silk Road: An International

Recovery, Working with China To Build America." Very significantly, high-speed rail and magnetic levitation – look at

what China has done with high-speed rail development in China, and compare that with the pathetic state of rail in the United States. It also includes reviving our industrial corridors, the

so-called "rust belt" development corridors, which include not only transportation but also energy development and so forth.

Along those development corridors, you could have new cities. It's called "New Renaissance Cities," because the cities have to

be centers of culture and education and art, and science and

research. And then very importantly, the Bering Strait connection. So as we develop the high-speed rail in North America, it can connect to what's being built in Eurasia. And then finally, the third full-spread map in that pamphlet [pages 20-21], is called, "The Full World Land-Bridge: Expanding China's New Silk Road, A Global Infrastructure Economic Platform." And these are some other projects which are sort of third-party projects, which the United States and China could be working together on for the benefit of other areas of the world: Very importantly, a new Marshall Plan for the Middle East, this is how we should resolve the crisis in Syria and Libya and Iraq. In South America, a new inter-oceanic canal: This is on the books through Nicaragua. Also a South American transcontinental railroad. The canal through the Isthmus of Kra, in Thailand, we had a special presentation on that just a few weeks ago; this is really moving forward, the Kra Canal. Refilling Lake Chad with the Transaqua Project. This is one of the most important projects for the future of Africa; and then also in Africa, a Europe-Strait of Gibraltar tunnel. So that's the pamphlet, "America's Future on the New Silk Road" and it's available on the LaRouche PAC website, and this is something which we should be coming back to right now. It's very important.

But as Helga LaRouche said, in our discussion, we have not yet reached the point of safety: We are still in the danger

zone. There are so many hotspots which could blow up around the world, and there continues to be a very real attempt, from the British Empire and from their allies inside the United States to undermine and to destabilize the Trump administration for the very reason that you saw Secretary Tillerson state – we are no longer going to be the country which is the “dumb giant” implementing British Empire, divide-and-conquer policies in the world. No longer East against West, but we are going to seek dialogue and we are going to seek cooperation with these countries.

So I think with that said, it sets up, I think, what we’re going to discuss with Jason and I’d like to just let Jason pick it up from there.

Jason ROSS: These projects you’ve discussed, this is something that can transformed mankind, like going to the Moon.

This is that kind of scale of change, in relations among people.

Ever since Trump was elected, there has been an ongoing attack against him of people whom you’d think had lost their minds, or

you were having a bad dream, except that it’s really happening;

people who are repeatedly saying, they’re not attacking trumps policies per se, – that happens too, of course, but what I’m talking about is the drumbeat about “Russia, Russia! {Russia, Russia! Russia! Russia!}” People saying that “Russia elected Donald Trump.” That “Russia hacked the Democratic Party,” “Russia hacked

John Podesta, Russia hired internet trolls; Russia has compromising blackmail material on Donald Trump – Russia, Russia, Russia!” “Russia caused Democratic candidates to shy

away from the TPP.” It’s just complete nonsense!

Now, this is being done for two reasons. One as an attempt to delegitimize and throw Trump’s administration out entirely, or, failing that, attempt to box him into an anti-Russia provocative type of policy, to show that he’s not a shill or a stooge for the “man who’s directing the entire world, Vladimir Putin,” if you would listen to some people on MSNBC or other places.

So today I had the wonderful chance to speak with William Binney about this. Bill Binney was a covert, three-decade employee at the NSA. He resigned in 2001 as a top-level executive there; he resigned over the fact that safeguards against spying on American citizens were being overlooked, and that a setup was being made to allow a totalitarian, and as he put it, “an Orwellian state.”

So, let’s just go ahead and jump right in to hear what Bill Binney has to say about whether Vladimir Putin runs the whole world.

[begin video]

JASON ROSS: Let me ask you, Mr. Binney: What do you think about these claims. Did Russian hackers elect Donald Trump?

WILLIAM BINNEY: I wrote an article that was published in {Consortiumnews} on Dec. 12th of last year, that said this was all a big fabrication, simply because they weren’t saying exactly

where the hack came from, and where the data out of the hack went

to! I mean, that’s the whole point of what NSA has set up, in terms of copying and collecting everything in a fiber network inside the United States, and virtually everything in the world

on those fibers.

So that means – and they’ve got trace route programs by the hundreds, scattered all over the world. That means that they can

follow the [data] packets as they move through the network.
Now,
if somebody hacks into the DNC or Hillary or Podesta's email
or
something, and they want to find out who it is, all they have
to
do is use the IP address with XKeyscore as Edward Snowden
said,
and they've got all the data to find out where the packets
went!
But they haven't done that, you see. And even NSA who's the
only
one that can do this – the rest of them are meaningless – if
NSA says they've got data on it, then it's meaningful. If the
rest say that we have high confidence, that's just pure
speculation. And it's something that's just pure garbage, that
doesn't mean anything. Produce the evidence, they haven't
produced any at all, so that's what I called it back in
December
of last year.
[end video]

ROSS: Well, that's a pretty straightforward response on
that, isn't it? Let's take up now the topic of the control
over
the domestic political apparatus that's exerted by an
uncontrolled intelligence apparatus that collects material on
everybody.

[begin video]

ROSS: More recently about a little over a month ago you
co-authored an article with Ray McGovern in which you wrote
about
Trump's response to this, that "his choice may decide whether
there is a future for this constitutional republic. Either
Trump
can acquiesce to or fight against a deep state of intelligence

officials who have a myriad of ways to spy on politicians and other citizens. And thus amass derogatory materials that can be easily transformed into blackmail.”

[<https://consortiumnews.com/2017/03/28/the-surveillance-state-behind-russia-gate/>]

That’s a strong claim. Tell us, how do you see the Trump response to this attack on elected government? And what should

ordinary people do, to prevent such a policy coup?

BINNEY: Well, first of all, I think President Trump realizes what’s been going on. A recent statement he made about,

“there’s an awful lot of spying going on on U.S. citizens and we

really don’t know the extent of it, and we really have to find out what the heck” – he used the word “hell” – “what the hell is going on.” Well, that means they’re even keeping him in the dark.

Now, as the President of the United States, he’s supposed to know all the sources of information that the intelligence community is using to produce intelligence for him, and he obviously doesn’t know about this. But I’ve made it perfectly clear that the “Fairview program, Stormbrew programs, and Blarney

programs* for the tapping of fiber networks inside the United States are the sources of information on everybody in the United

States, including representatives in the House and Senate; you know, even judges on the Supreme Court, Generals on the Joint Chiefs of Staff, all Federal judges, all senior lawyer firms all

around, and all the journalists and everything; all that stuff is

being captured and stored.

And what they're not talking about is, I've seen some arguments where they said, "well, as long as we're only using it

for intelligence and law enforcement isn't involved, you know, it's OK for us to do that." That was the argument I think that Judge Napolitano put forward, that they were using with the FISA

Court to dupe them into doing what they want.

And that's really what's happened: They've been duped, and so have the Congress, most of Congress. I mean the Intelligence

Committees I think were more aware of what was going on than the

rest of Congress. But they duped the rest of Congress! They made them all just play along like a bunch of sheep, "here's bell, follow the bell," you know? So our democracy basically doesn't really exist the way it was originally intended. And the

law enforcement, FBI, DEA, and others in the law enforcement community had direct access into the NSA data – they've had it all along! Director Mueller at the FBI said he'd been using the

Stellar Wind, which is the domestic spying data, since 2001, he'd

been using that, so; and that's direct access through their technology data center in Quantico, Virginia into the NSA data bases where they could look all the content and metadata of everybody in the country! And they could retroactively research

them any time they want.

And they're using it to arrest people for common crime inside the United States. so, I mean, this is simply a destruction of the entire judicial process in our country and it's a fundamental violation of the constitutional rights.

And

they've scrapped the Constitution, fundamentally.

I mean, that's why I said, when the Iraqis were struggling

to put together a Constitution, I said, "well, why don't we give 'em ours, we're not using it." [laughter]
[end video]

ROSS: The discussion continued; we covered a lot of topics. The interview will be available tonight for you who are subscribing to our audio podcast, it'll be up this weekend on the website.

The other aspect to take from it, is, as he said in that article that he co-wrote with Ray McGovern, this is not something that will go away. Unless this apparatus is taken on and removed, cleaned out, this ongoing cloud of blackmail potential and political coercion that exists above the level of elected government will continue putting pressure to oppose the kinds of developments that we saw with what Tillerson put out, and with the pamphlet that Matt just went through. So it's not a fight that will go away. This isn't something that will simmer down and go cold on its own. It's a fight that's got to be won.

OGDEN: Absolutely. It's heating up right now. It's definitely not going away. Just earlier this afternoon, Sen. Rand Paul sent out a tweet, where he said, "I have formally requested from the White House and the Intelligence Committees, info on whether I was surveilled by the Obama administration or the intelligence community." So, to the extent that people are trying to write off the claim from the Trump White House that, in fact, Trump was wire-tapped or surveilled by the Obama administration,

now Sen. Rand Paul is asking the same question. He went on to say, "Did the Obama administration go after Presidential candidates, members of Congress, journalists, clergy, lawyers, federal judges? Did the Obama administration use warrantless 'wiretapping' – in quotes – "on other candidates besides Donald Trump?"

So, this is a real question. This makes Watergate seem pale in comparison.

ROSS: And some of the other specifics that have come out about this. There's the report that Susan Rice was the person, Obama's National Security Advisor, who outed Michael Flynn, or who made an "unmasking" request to get from the recorded calls with the Russian diplomat that, oh, that the person he was speaking with was Gen. Michael Flynn.

So you don't get much higher level in the political and intelligence world than Mike Flynn, and if even his conversations

are being listened to and unmasked in this way, you know, who isn't? Are the members of the intelligence community, are they

being blackmailed in this way? This is the sort of thing that you say, what would Hoover have been doing if he all of these tools at his disposal?

And the numbers back it up: A report just was released that there were almost 2,000 incidents of unmasking of American citizens, whose identities and communications were collected in a

foreign or other intelligence collection process, that the Obama

administration made that there were almost 2,000 requests to unmask and find out who were the Americans involved in these conversations.

OGDEN: And this continues to go back to the question of the role that British intelligence is playing, and obviously now it's

been publicly admitted that, in fact it was GCHQ that was conducting the surveillance and channeling all of this intelligence into the U.S. because it's illegal under U.S. law to

spy on your own citizens – so just ask the British to do it! And vice versa.

So, this continues to be the persisting question. And the point that has to be asked, and this is the question: Will Donald Trump recognize that this the true face of the enemy, and

that the British Empire have been attempting to stonewall and bulldoze the United States into becoming their “dumb giant,” in

their attempts to set the world against itself and to continue to

manipulate the international politics through this geopolitical

model which they've been using since the end of World War II; or,

will we say this is the end of that so-called British-U.S.

“special relationship” and now is the time that we are going to

initiate a New Paradigm of international relations.

So I think that question gains more relevance as we look at

this speech that we played earlier today from Secretary

Tillerson, where he really did bring an end to this Blair

doctrine of using so-called “Western values” as the pretext for

regime change and color revolutions, and we see a potential for a

new relationship between the United States and China, new

relationship between the United States and Russia, and a new

attitude in terms of what our goals are in terms of our

relationships with the rest of the world?

So it's a war which continues, and this interview that you

conducted today, Jason, with William Binney is an important tool

for people to use. So I think people can watch the website for that to come out, and as you said, it will be available to podcast subscribers tonight in audio form. So let's wrap up today's broadcast by saying that we are nine days away from the opening of this Beijing conference. This begins one week from Sunday: The heads of state and government will be arriving a week from today, a week from tomorrow in Beijing. I guarantee you that the accommodations can be made for President Trump to attend that summit if he so makes the decision in the next few days. And as Helga LaRouche said, even if that doesn't occur, the next best option would be for another bilateral summit between President Trump and President Xi in the days and weeks following the Belt and Road Initiative summit. So we have that to look forward to, and over the coming days, we ask you to stay tuned to larouchepac.com, and continue to do what you can do, to educate the U.S. population about the possibility of what would be our opportunities, were we to join this Belt and Road Initiative. That pamphlet that I gave you a guided tour of is available on the LaRouche PAC website. We'll make that available as a link [<https://larouchepac.com/20170225/four-laws-pamphlet>] in the description of this video here today. And also you can watch the full speech from Secretary Tillerson that's available on YouTube and we'll make that link available as well. [<https://www.state.gov/secretary/remarks/2017/05/270620.htm>]

So thank you very much for joining us, and please stay tuned to the LaRouche PAC website and the LaRouche PAC YouTube channel

for the full interview with William Binney, you can find the interview that Helga Zepp-LaRouche conducted with {China Daily}

on their website
[http://usa.chinadaily.com.cn/epaper/2017-05/05/content_29219579.htm]

– chinadaily.cn and that link is also provided in the description of this video.

So thank you very much. Thank you Jason for joining me here today, and please stay tuned to larouchepac.com.

Xinhua: Bælt & Vej- initiativet er ikke en eliteklub for Vesten, men for at hjælpe udviklingslandene

3. maj, 2017 – »For en vestlig verden, der ivrigt omfavner konkurrence, er det ikke let at forstå den kinesiske tankegang, der kræver harmoni og stabilitet«, lyder en kommentar i Xinhua som respons til flere vestlige misforståelser og falske nyheder om initiativet med den Nye Silkevej. Xinhua har oversat kommentaren til flere sprog og

cirkuleret det bredt.

»Nogle rapporter i medierne siger, initiativet ikke er win-win, men at Kina 'søger at dominere' og tilføjer, at Kinas statsejede firmaer 'tager broderparten' af store projekter. Men sådanne påstande overser den kendsgerning, at kapital, inklusive penge og menneskelig kapital, til at bygge det enorme handels- og infrastrukturnetværk må komme, ikke kun fra kinesiske foretagender, men også fra deres vestlige partnere. For vestlige selskaber tilbyder Bælt & Vej-initiativet 'multinationale foretagender historiske muligheder', iflg. en artikel udgivet online af *Forbes* i februar.

»Desuden forbinder nogle medierapporter tilfældigt initiativet med politik og siger, at Kina søger 'globalt lederskab' gennem initiativet. I realiteten blev Bælt & Vej-initiativet foreslået i perioden efter krisen, da verden havde et presserende behov for en åben og inkluderende, global økonomi«, skriver Xinhuas Chen Shilei og påpeger, at, »næsten ni år efter finanskrisen i 2008 kæmper verdensøkonomien stadig for at komme på fode. Ifølge en FN-konference om Handel og Udvikling og en rapport fra Verdensbanken sidste år, faldt udenlandsk direkte investering i hele verden med 13 %, mens verdenshandlen voksede med lidt over 1 %, det værste resultat siden krisen«. Eftersom eksisterende, globale institutioner ikke fungerer, »fremsatte den kinesiske præsident Xi Jinping initiativet, der tilbyder muligheder for samarbejde og udvikling for alle, hvilket viser den kinesiske leders globale vision og Kinas beredvillighed til at påtage sig de behørigt internationale forpligtelser, som et betydningsfuldt udviklingsland«, fortsætter Xinhuas kommentar.

»Desuden, mens nogle vestlige medier skaber hype omkring visse vestlige landes manglende tilstedeværelse ved det forestående forum, så bør man minde dem om, at initiativet ikke er en eliteklub for vestlige lande, men mest tjener udviklingslande. Det er en kreds af venner, med repræsentanter fra flere end 100 lande ... Vestlige lande burde være mere fordomsfri omkring

Bælt & Vej-initiativet, som Kina har foreslået, et land, der er dybt influeret af en filosofi, der går ud på at søge enighed samtidig med at bevare forskelligheder. Håbet er, at lande langs oldtidens handelsruter og videre endnu vil få fordele af initiativet og virkeliggøre fælles fremgang, der kan sætte gang i en sløv verdensøkonomi.«

Så fik visionære personer alligevel ret

Leder fra LaRouche PAC, 4. maj, 2017 – I dag, præcis ti dage, før åbningen af Bælt & Vej Forum i Beijing finder sted, er vidtrækkende forandringer til det bedre i menneskets vilkår blevet til en umiddelbart opnåelig mulighed. Den nye vision for menneskeheden, der har været Lyndon LaRouches og Helga Zepp-LaRouches hele livsværk, kan virkeliggøres, hvis deres ideer effektivt promoveres i løbet af de forestående dage og uger.

Hvor mange indså sandheden i Kinas officielle avis, *Global Times'* lederartikel fra 2. maj? Den sagde, at ængstelsen over Bælt & Vej-initiativet »blotlægger den stereotype, amerikanske nulsums-tankegang ... [Men] den offentlige mening i USA er diskret ved at ændre sig, fra at være imod det, og til at tillægge en undersøgelse af det, større betydning«.

Sandheden i denne iagttagelse er nu blevet understreget på en overraskende måde, gennem den amerikanske udenrigsminister Rex Tillersons lange, improviserede tale for hele Udenrigsministeriet i går. Anglofile nyhedskilder har citeret en del af Tillersons bemærkninger med det formål at bagvaske dem: hans åbningsudtalelser, hvor han klart tager afstand fra

Bush- og Obama-administrationernes morderiske politikker med »farvet revolution« og regimeskifte. Her sagde Tillerson, at Amerikas »værdier« ikke nødvendigvis er det samme som dets udenrigspolitik – hvilket, som han forklarede, vil sige, at forsøg på at påtvinge andre nationer amerikanske »værdier« ofte ville vise sig kontraproduktivt.

Men det, der ikke blev rapporteret, var Tillersons detaljerede og udtrykkelige beskrivelse af den nye administrations nye aftaler om dialog med Kina. Han sagde, at den nye dialog ville blive med kinesiske regeringsfolk, der rapporterer direkte til præsident Xi Jinping – og således implicit, at amerikanerne ville være regeringsfolk, der rapporterer direkte til præsident Donald Trump. Planen fra begge sider er her, at man vil opnå konkrete aftaler snarere end blot få en talk-shop, som den foregående »dialog«.

Men hvad er det overordnede formål med dialogen? Tillerson understregede, og understregede igen, at dens formål bliver at definere den amerikansk-kinesiske relation »for det næste halve århundrede!«

Var det ikke Lyndon LaRouche, der skrev bogen med titlen, »Jordens kommende halvtreds år«? (Hele Rex Tillersons tale for Udenrigsministeriets ansatte kan læses her: <https://www.state.gov/secretary/remarks/2017/05/270620.htm>)

En implikation er, at det stadig er muligt for præsident Trump at deltage i denne Bælt & Vej-konference den 14.-15. maj, og vi bør kæmpe for, at det sker.

I mellemtiden – på den anden side af globen i Kasakhstans hovedstad Astana – underskrev de russiske, iranske og tyrkiske repræsentanter i dag en aftale om at etablere demilitariserede »sikre zoner«, eller »deeskaleringszoner«, i Syrien, med støtte fra den syriske regering. USA var, selv om de ikke deltog i aftalen eller deltog direkte i forhandlingerne, repræsenteret i Astana af fungerende viceudenrigsminister

Stuart Jones. Præsident Putin sagde, at præsident Trump i deres telefonsamtale den 2. maj havde støttet sådanne sikre zoner – ja, det havde faktisk været en del af Donald Trumps præsidentkampagne, selv om det ondskabsfuldt var blevet miskarakteriseret som en *casus belli* for Rusland. Den russiske regering siger, at oprettelsen af disse zoner endelig vil begynde at adskille terroristerne fra den bevæbnede, syriske opposition – noget, som [tidl. udenrigsminister] John Kerry i et år havde lovet at gøre, men som Barack Obama aldrig ville give sin tilladelse til.

Samtidig har nogle amerikanske kongresmedlemmer ikke holdt trit med verdensbegivenhederne således, at der ikke blev indgivet et Glass/Steagall-tillæg, før Husets Komite for Finansielle Ydelser havde en direkte afstemning om et finansielt reguleringslovforslag i dag, langs partilinjerne. Vi vil mobilisere mere aggressivt og hårdere om dette, men ikke længere specifikt med denne komite som mål.

Det er det store billede, som hver og én af os til enhver tid må repræsentere: menneskehedens fremtid i de næste halvtreds til hundrede og halvtreds år.

Foto: Helga og Lyndon LaRouche taler ved en Schiller Institut-konference i Tyskland, juni 2016.

**POLITISK ORIENTERING 4. maj
2017:
Nu må Danmark tilslutte sig**

Kinas Bælt & Vej-initiativ

Med formand Tom Gillesberg:

»Det er 4. maj; ti dage, inden det går løs i Beijing med det store Bælt & Vej Forum, som bliver et afgørende punkt i den fortsatte udvikling her på planeten Jorden; det tror jeg allerede nu ligger klart. Det er jo så spændende, at den danske statsminister Lars Løkke Rasmussen ikke kunne vente. Han havde så travlt, at han sagde, 'jamen, jeg vil ikke vente til 14. maj; jeg tager derover allerede 2. maj til Kina og besøger pandaer, men også den kinesiske præsident og statsminister, og det er selvfølgelig en god impuls, at det er det første – ikke statsbesøg – men det første besøg fra dansk side med statsministeren, officielt besøg, siden 2008, da Danmark og Kina indgik et strategisk partnerskab, hvor Danmark ligesom blev det første land i Norden til at indgå et sådant særligt strategisk partnerskab med Kina. Så det er en god impuls at tage derover. Det, der så bare er vigtigt, er, at der er andet på dagsordenen end de pandaer ...

Fordi, dét, Danmark SKAL med på, det er det nye paradigme, som Kina er drivkraften i, men hvor det ikke bare drejer sig om Kina, næh, det drejer sig om størstedelen af verden; det er det nye paradigme, som Kina samarbejder tæt om sammen med Rusland, sammen med stadig større dele af Asien, efterhånden det meste af Asien, men hvor Sydamerika, Afrika og andre lande også står i kø for at være med. Til dette Bælt & Vej Forum er der 30 stats- eller regeringschefer, der indtil nu har annonceret deres deltagelse, men der vil være delegationer fra over 100 lande, mange på meget højt niveau, fordi det her er stort; fordi Kina er blevet drivkraften i global udvikling. Den tankegang, man har haft i Kina, er simpelthen, at man har sagt, 'Vi har været i stand til at løfte 6 til 700.000 millioner mennesker, fattige kinesere, ud af fattigdom til et langt bedre liv; man har så en ambition om, at, i 2020 skal der ikke længere findes fattige i Kina; der skal ikke findes

folk, der har problemer med, at de ikke får mad, osv. Fattigdommen skal afskaffes; men hvorfor skal det kun gælde Kina? Man har fundet ud af, at, hvis man investerer i infrastruktur, hvis man bruger penge på at investere i infrastruktur, i moderne teknologi, i modernisering af forskellige ting, jamen, så kan man løfte hele samfundet op; og det er ikke en speciel ting, der gælder for kinesere; det gælder for alle mennesker ...«

Lyd:

Kinesiske børn i første klasse lærer om raketter og videnskab

28. april, 2017 – Kort tid efter Kinas anden nationale Rumfartsdag den 24. april, kræver Undervisningsministeriet som en del af sin politik for at forbedre færdigheder inden for videnskab, at alle underskoler begynder at undervise i videnskabsklasser i første klasse, med start fra efterårssemestret. Et forløb om basalt kendskab til raketter tilbydes allerede til alle børn i første klasse på Beijing Xicheng Skole for Fremmedsprog, og klasser i populærvidenskab afholdes i de fleste af de offentlige skoler i Beijing. Eleverne undervises i historien og teorien om raketter, historien om Kinas rumfartsindustri og opsendelsen af den nye Long March 7 raket, som satte Tianzhou-1 lastfartøjet i kredsløb. Ud over undervisning i klasseværelset er der planlagt ekskursioner i marken og praktiske eksperimenter, sammen med modelraketter, der vil blive opsendt i skolegårdene, rapporterer CCTV-English.

Foto: Elever ved Beijing Xicheng Skole for Fremmedsprog klar til at opsende deres raketmodeller den 26. april, 2017.

Rumfart er drivkraft for beskæftigelse

28. april, 2017 – Afdelingen for rumfart i Tysklands luftfartsindustri sektor har den største vækstrate blandt alle afdelinger; selv om den kun tegner sig for 8 % af det totale resultat, rapporterer den om en vækstrate på 17 % i 2016, med opadgående tendens.

Hovedvægten lå på at tiltrække unge mennesker til et fremtidigt job i rumfartsindustri sektoren ved flere arrangementer i Tysk Luft- og Rumfartscenter (DLR) på dets lokaliteter i hele Tyskland under »Pigernes Dag«, som blev afholdt i går. I Berlin deltog unge kvinder i en simuleret rejse til Mars. I Bremen hørte unge kvinder et foredrag om vakuum, udførte eksperimenter med robotter og simulerede en vanskelig landing af et fartøj på Mars ved hjælp af et råt æg, båret af en ballon.

En begivenhed i Köln handlede også om robotter; ved DLR's ingeniør- og testcenter i Lampoldshausen blev unge kvinder gjort bekendt med forskning og udvikling af raketforstærkere. I Neustrelitz briefede DLR-eksperter dem om, hvad kravene er til at blive kvindelig astronaut; det daglige arbejde for astronauter på ISS blev fremstillet ved et arrangement i Oberpfaffenhofen.

Foto: Fingerfærdighed – DLR afholder "Pigernes Dag" i Göttingen.

Astana-møde om Syrien åbner med amerikansk repræsentation på højt niveau

3. maj, 2017 – Det Fjerde Internationale Møde om en Afgørelse i Syrien åbnede i Astana, Kasakhstan, i dag med, for første gang, amerikansk repræsentation højere end ambassadør, med fungerende viceudenrigsminister for mellemøstanliggender, Stuart Jones' person. Det Hvide Hus meddelte i går, at Jones ville tage af sted, efter præsident Trumps telefonsamtale med den russiske præsident Vladimir Putin, selv om, sagde man, beslutningen om at sende ham blev truffet dagen før. Derudover, alle de forventede delegationer – den russiske, tyrkiske og iranske delegation, som repræsenterer garantnationerne for våbenhvilen, der blev meddelt den 29. december, 2016; FN's særlige udsending Staffan de Mistura, repræsentanten fra Jordan og den syriske regeringsdelegation.

Delegationen, der repræsenterer de bevæbnede oppositionsgrupper, ledet af Mohammed Aloush, Jaish al Islams politiske direktør, ankom til Astana i går, men meddelte i dag, at delegationen suspenderede sin deltagelse i forhandlingerne »på grund af de voldsomme luftangreb mod civile«, sagde en kilde i oppositionen til AFP. En kilde nær ved oppositionen bekræftede imidlertid over for AFP, at det russiske forslag om at oprette deeskaleringszoner i Syrien, som Putin og Trump også diskuterede dagen før, er under overvejelse.

Rusland og Kina forklarer, Nordkorea vil ikke afslutte sit atomvåbenprogram så længe, der består en trussel

3. maj, 2017 – En officiel repræsentant fra det Russiske Udenrigsministerium sagde, Nordkorea aldrig vil opgive sit atomvåbenprogram, så længe, de føler, der består en trussel mod deres sikkerhed. »Det er indlysende, at Pyongyang ikke vil opgive sine atomvåben, så længe det opfatter sig selv som værende truet«, sagde Mikhael Ulyanov, direktør for ministeriets afdeling for ikkespredning og våbenkontrol under en tale for det første sammentræde i Forberedelseskomiteen for 2020 Undersøgelseskonferencen for Parterne i Traktaten for Ikkespredning af Atomvåben. Hans bemærkninger blev i deres helhed lagt ud af Udenrigsministeriet, og et link til bemærkningerne blev udlagt på den Russiske Ambassade til den Demokratiske Folkerepublik Koreas webside.

»Vi er ikke desto mindre overbevist om, at de eksisterende spændinger på Koreahalvøen ikke kun er forårsaget af Pyongyangs atom- og missilprogrammer, men også af en øget militær aktivitet i det nordøstlige Asien, fra visse regionale og især ikke-regionale staters side«, sagde han.

»Der er ikke et minut at spille. I modsat fald kunne konfrontationstankegangen blive overvældende dominerende«, sagde han. »Rusland afviser DFK's atomstatus. Vi accepterer ikke atomtests, udført af Pyongyang, og deres trods af de relevante resolutioner i FN's Sikkerhedsråd.«

Kinas linje er meget lig Ruslands. Den officielle avis *Peoples*

Daily havde en lederartikel, der fremførte, at »de seneste udviklinger på halvøen satte fokus på et bydende nødvendigt behov for, at alle parter intensiverer deres bestræbelser for at bringe de berørte parter til forhandlingsbordet. DFK bør ikke være besat af en forkert vej med gentagne atomtests og missilaffyringer, der har resulteret i sanktionsrunder. Samtidig har Republikken Korea (Sydkorea) og USA nu bragt yderligere ved til bålet med de optrappede spændinger, siden de to allierede, der har opretholdt et egenmægtigt pres på atomspørgsmålet på Koreahalvøen, afslørede en strategisk plan for at knuse DFK.«

Foto: Sydkorea og USA afholder ekstensive fælles militærøvelser.

Dette er ikke de 100 dage, Det britiske Imperium havde i tankerne

Leder fra LaRouche PAC, 3. maj, 2017 – Den dynamik, der repræsenteres af de »Tre Store« internationale ledere (Putin, Xi og Trump), får i stigende grad rodfæste i den globale, strategiske situation, om end ulige fordelt. På mærkedagen for Trump-administrationens første 100 dage var det Det britiske Imperiums plan, at Donald Trump skulle være afsat fra præsidentembedet og /eller død; at verden skulle være på en fast kurs for regional og global atomkrig; og at Glass-Steagall skulle være historie – og kun historie.

Den britiske plan var ganske bestemt *ikke*, at Trump foreløbig skulle have talt tre gange i telefon med den russiske præsident Putin, med udsigt til et møde mellem dem, der

sandsynligvis vil finde sted under G20-topmødet i juli; det var *ikke*, at Trump skulle have gennemført et møde med Xi Jinping samt talt med ham flere gange; og det var *ikke*, at Trump personligt skulle have placeret spørgsmålet om Glass-Steagall som topprioritet til diskussion – selv om kampen om, hvilken version af »Glass-Steagall« – den ægte FDR-lov eller en eller anden ersatz variant med »ring-fencing« (intern bankopdeling) – stadig udkæmpes, og hvor amerikanske borgere er en del af kampen, anført af LaRouche PAC's mobilisering.

Føj hertil den kendsgerning, at det forestående topmøde for Bælt & Vej-initiativet 14.-15. maj i stigende grad dominerer den globale, økonomiske dagsorden, og at Lyndon og Helga LaRouche personligt er i centrum for denne diskussion, med Rusland og Kina som de primære samtalepartnere, (som det meget klart sås af den nylige Schiller Institut-konference i New York), og man vil se, hvorfor Det britiske Imperium ikke er den mindste smule 'begejstret'.

De er faktisk i panik, og de forsøger stadig at brygge et fremstød sammen for at afsætte Trump ved en rigsret, og for at gennemføre en 'farvet revolution' i USA.

Helga Zepp-LaRouche understregede i dag, at vi nu befinder os i en nedtælling på 10 dage til Bælt & Vej-topmødet i Beijing, og at vi må forstærke indsatsen for at insistere, at USA må blive involveret i denne proces. USA har et infrastrukturunderskud til skønsmæssigt mindst \$8 billioner og har brug for kinesisk ekspertise og investering til at være med til at genopbygge landets infrastruktur på det højeste, teknologiske niveau. Desuden, understregede Zepp-LaRouche, bør USA og Kina gå ind i joint venture-projekter, især i Mellemøsten og Afrika, for at bringe fred og udvikling til disse områder. Zepp-LaRouche erklærede: Der er masser at gøre!

Det er sikkert, at Rusland og Kina vil respondere favorabelt til en sådan amerikansk politik. Som den officielle kinesiske avis *Global Times* skarpt bemærkede i en leder fra 2. maj:

Ængstelse over Bælt & Vej-initiativet »blotlægger den stereotype, amerikanske nulsums-tankegang ...

[Men] den offentlige mening i USA er diskret ved at ændre sig fra at være imod det, og til at tillægge det større betydning at undersøge det ...

[Samarbejde ville] hæve deres gensidige tillid til det næste niveau ... og skabe en ny platform for kinesisk-amerikansk samarbejde ...

Beijing har allerede overbragt en invitation, og hvordan USA vil respondere til det, er værd at observere.«

FDR: “Winston, når denne krig er forbi, vil der ikke være noget Britisk Imperium!”
EIR-kortvideo, 3. maj 2017

Kina: Løsning for Korea mulig med amerikansk-kinesisk

samarbejde

2. maj, 2017 – En lederartikel i *Global Times* i dag fremkommer med den mening mht. Koreakrisen, at, »Hvis Washington arbejder i samme retning som Beijing, er der udsigt til et betydningsfuldt gennembrud i spørgsmålet.«

Lederen, der repræsenterer regeringens partipolitik, beklager behersket, at Trump-administrationen har udtrykt en holdning om, at »Pyongyangs opgivelse af sine atomambitioner afhænger af, om Beijing lægger tilstrækkeligt pres på dem«, hvilket, siger lederens forfattere, ikke er korrekt. »Washington må, samtidig med, at de ikke placerer for mange forventninger på Kina, også fortsætte med at udøve deres egne bestræbelser i spørgsmålet. Trump bør ikke få alle sine råd fra et par såkaldte strateger og blive vildledt omkring situationen.«

De bemærker, at problemet grundlæggende set er mellem Washington og Pyongyang, eftersom »Nordkoreas hensynsløse forfølgelse af atomare og langtrækkende missilteknologier drives frem af usikkerhed omkring dets regime. Det forsøger ikke at blive det næste mål for afsættelse, efter Irak og Libyen. USA må adressere Pyongyangs strategiske foruroligelse.« Dette er nøjagtig, hvad Rex Tillerson sagde i sidste uge.

Lederartiklen bemærker også, »Det følsomme tidspunkt i april er forbi. Nordkorea udførte ikke en sjette atomtest, og frekvensen og skalaen af dets missilaffyringer er ikke så signifikante, hvilket kan tilskrives samarbejde mellem Kina og USA.«

Forfatterne konkluderer: »Vi har bemærket, at Washington på det seneste har udvist en vis fleksibilitet i sine erklæringer.«